

Rose

无腿龙

นิพนธ์
ไร่สี

2

1

@moment นิพนธ์
长阳 Changyang ไร่

Rose

มังกรไร้ขา

2

@moment

เขียน

ก า ร อ่ า น คื อ ร า ก ร ู า น ที่ ส ำ ค ัญ

“เช่นนั้น...ข้านำหนังสือมาให้ท่านอ่านเล่นดีหรือไม่

ท่านชอบอ่านหนังสือประเภทใด”

เงินจั้นเหิงหวนนึกถึงหอตำราในจวนแม่ทัพปีศาจ

ที่เต็มไปด้วยคัมภีร์ตำรามากมาย

- @moment

หนังสือคุณภาพ
โดยอมรินทร์กรุ๊ป

มังกรไร้ขา 2

Rose

ในเครือบริษัทอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks Rose Publishing

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

ห้ามคัดลอกเนื้อหา ภาพประกอบ รวมทั้งดัดแปลงเป็นแถบบันทึกเสียง ดัดแปลงวีดิทัศน์

หรือเผยแพร่ด้วยรูปแบบและวิธีการอื่นใดก่อนได้รับอนุญาต

พิมพ์ครั้งแรก กุมภาพันธ์ 2565

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของศูนย์ข้อมูลอมรินทร์

@moment (นามปากกา).

มังกรไร้ขา เล่ม 2 / @moment: เขียน.- กรุงเทพฯ: โรส อมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง, 2565.

(6), 366 หน้า. (นวนิยาย ลำดับที่ 194)

1. นวนิยายจีน. I. ชื่อเรื่อง. II. ชื่อชุด.

นว ม9ม6 ล.2

ISBN 978-616-18-4763-0

DDC 896.913

คำนำสำนักพิมพ์

เรื่องราวดำเนินมาถึงตอนนี้หลายคนคงเจ็บปวดหัวใจกันอยู่ไม่น้อยเลย แต่ในเมื่อการรอคอยยังไม่สิ้นสุด เราก็ยังคงมีความหวังกันไป อีกทั้งเหล่าปีศาจน้อยสมาชิกของเรือนป่าไฟเองก็เติบโตขึ้นทุกวัน แต่มยังมีเป่าเออร์ตัวป่วนที่คอยสร้างเสียงหัวเราะให้เรือนป่าไฟและนำพา “เรื่องวุ่นวาย” มาให้เงินจีนเหิงอย่างต่อเนื่อง

นอกจากนั้นความคล้อยคลึงบางอย่างของ **เฮ่อเสี๋ยง** ยังส่งผลให้เงินจีนเหิงเกิดความสงสัย และในเมื่อโชคชะตานำพาให้เขาสองคนได้มาข้องเกี่ยวกันก็นับว่าเป็นลิขิตของสวรรค์แล้ว งั้นเราไม่รอช้ารีบออกเดินทางไปพบกับพวกเขา กันต่อเลยดีกว่าค่ะ

Rose

แนะนำตัวละคร

เฮียเสือ

เหินจิ้นเหิง

แม่ทัพปีศาจ ร่ำรวยจริงคือมังกรไร้ขา
นักพรตผู้ฝึกเซียน มีพรสวรรค์สามารถ
มองเห็นร่างแท้จริงของทุกสรรพสิ่ง ไม่ว่า
จะเป็นเทพเซียนหรือภูตผีปีศาจ ปัจจุบัน
เป็นอาจารย์ของเหล่าปีศาจน้อยในเรือนป่าไฟ

สมาชิกเรือนป่าไฟ

จุนเป่า

หยางเฉินเฟิง

หย่งหยวน

ไป่เหมียน

เสิ่นเฮยจู

จางมู่

ป้าหยี่

อวี่นยี่

ทารกน้อยปริศนา

ศิษย์พี่ใหญ่

ปีศาจกระบี่

ปีศาจจิ้งจอกเก้าหาง

ปีศาจหอยมุก

ปีศาจโลงศพ

หญิงวัยกลางคนที่คอยดูแลเหล่าปีศาจน้อย

เด็กหญิง ศิษย์น้องเล็ก

ราชวงศ์ปีศาจจิ้งจอก

ไปเฮ่า	ราชาปีศาจ
ไปรุ่น	น้องชายของราชาปีศาจ
หงลิ่ง	ราชินีปีศาจ
หงจิวเซียง	น้องสาวของราชินีปีศาจ
ไปสยง	องค์ชาย (แฝดสาม)
ไปเหลียน	องค์หญิง (แฝดสาม)
ไปเหมย	องค์หญิง (แฝดสาม)

อื่นๆ

อันเหยียน	กระบี่ของเฮยเสอ
ซงจิ่วไฉว	ศิษย์นักพรต
ฉีเยียนง	ประมุขน้อยเผ่ากิเลนขาว
เลวียนเต๋อ	เทพโอสถ

ตอนที่

31

เจามังกร

คืนวันในเรือนป่าไฟ จะกล่าวว่าสงบก็เงียบสงบ จะกล่าวว่าวุ่นวายก็วุ่นวาย ก็วัตรประจำวันล้วนเรียบง่าย ทว่าผู้อยู่อาศัยล้วนไม่เรียบง่าย รวากับจับปู้ใส่กระดิ่ง เลี้ยงดูสั่งสอนเหล่าปีศาจน้อยจนเติบโตใหญ่ กว่าจจะรู้ตัวอีกครั้งเวลายาวนานก็ผ่านไปอย่างรวดเร็ว

เรือนกายอยู่บนภูเขาป่าไฟลึกกว่าปี เหนินหินเหิงไม่เคยคิดเลยว่าผ่านไปไม่ถึงสองเดือน เขาจะต้องมาเยือนเมืองตงทั้นอีกครั้ง

เมืองท่าที่เคยคึกคักครึกครื้น ร้านรวงเต็มสองข้างทาง ทั้งที่ยังกลางวันแสดๆ ผู้คนกลับบางตาลลงไปมาก หยางเชินเฟิงเล่าว่าพอตกเย็นฟ้าเริ่มมืดสลัว พ่อค้าแม่ค้าต่างก็รีบเก็บแผงเก็บร้าน ชาวบ้านรีบตรงดิ่งกลับบ้าน ปิดประตูหน้าต่างไม่กล้าอย่างกรายออกมา ทุกวันนี้เมืองตงทั้นในเวลากลางคืนแทบจะกลายเป็นเมืองร้าง

เหตุการณ์เริ่มต้นจากหลายวันก่อน เสี่ยวเอ๋อร์ของหอสุราหายตัวไป หลงจู้แปลกใจยิ่งนักเพราะเสี่ยวเอ๋อร์ผู้นี้ไม่มีญาติพี่น้อง พักอาศัยอยู่ในห้องเก็บของแคบๆ หลังโรงครัว ปกติเป็นคนขยันขันแข็ง ไม่มีประวัติลักขโมย เงินทองข้าวของของหอสุราก็ไม่ได้สูญหาย ผ่านไปแล้วสองวัน คนก็ยังไม่กลับมา หลงจู้จึงไปแจ้งต่อทางการ

ประจวบกับมีคนร้องเรียนว่าได้กลิ่นเหม็นโชยมาจากบ้านหอมช่อหลังหนึ่ง เคาะประตูเรียกก็ไม่ขาน ตะโกนต่าก็ไม่ตอบ เพื่อนบ้านกล่าวว่า

นี่เป็นบ้านของบัณฑิตตกยากผู้หนึ่ง สอบตกมาหลายปีแล้ว ไม่รู้ว่าหมกมุ่นจนคิดสั้นหรือเปล่า นานวันเข้ากลิ่นเหม็นยิ่งโชยรุนแรงจนทนไม่ไหว ชาวบ้านจึงไปแจ้งทางการ

เจ้าหน้าที่ตบประตูเรียกเท่าไรก็ไม่มีผู้ใดตอบรับ สุดท้ายจึงปีนกำแพงเข้าไป ค้นหาต้นตอของกลิ่น ผลลัพธ์ที่พบทำให้เจ้าหน้าที่ถึงกับวิ่งออกมาโง่คออาเจียน มีศพถูกยัดไว้ในหีบเสื้อผ้า ไม่ใช่แค่เพียงหนึ่งศพ หลังการตรวจค้นก็พบว่าในบ้านนี้ซ่อนศพเอาไว้ถึงสามศพ เป็นศพชายสองหญิงหนึ่ง บางศพเปื่อยยุ่ยเห็นกระดูกแล้ว บางศพกำลังอืดบวมเน่าเฟะ น้ำหนองเจิงนอง ชันสูตรพบว่าแต่ละศพเสียชีวิตห่างกันห้าถึงเจ็ดวัน

“ทว่าในจำนวนศพเหล่านั้นกลับไม่มีร่างของเลี้ยวเออร์ เขาถูกพบหลังจากนั้นอีกสองวัน...ในบ่อน้ำหลังหอสุรา เรื่องแดงขึ้นมาก็เพราะมีลูกค้าติติงว่าน้ำซามีกลิ่นและรสชาติประหลาด” ไม่อยากนึกภาพว่าหลังได้รู้ความจริงแล้ว ลูกค้าที่ดื่มซาเหล่านั้นลงไปจะมีปฏิกิริยาเช่นใด

“สี่ศพนี้กลับมีสภาพคล้ายคลึงกันทั้งสิ้น คือไม่มีบาดแผลภายนอก แต่อวัยวะภายในคล้ายถูกควั่นหายไปจนไม่หลงเหลือ มือปราบสืบได้ความว่าสามศพนั้นคือบัณฑิตเจ้าของบ้าน คนขับรถม้า หญิงซักผ้า” ทั้งหมดกลับมีความเกี่ยวข้องกันอยู่ผิวเผิน คนขับรถม้าไม่ใช่ชาวเมืองตงทัน แต่บัณฑิตเดินทางไปเยี่ยมญาติที่ต่างเมืองจึงเช่ารถม้าให้ขับกลับมาส่ง ส่วนหญิงรับจ้างซักผ้า ปกติจะมารับเสื้อผ้าของบัณฑิตไปซักสัปดาห์ละครั้ง หนาซ่ายังสืบพบอีกว่า หญิงซักผ้ากับเลี้ยวเออร์คล้ายจะคบหาดูใจกันอยู่

ทั้งสี่คนไม่มีญาติสนิทในเมืองนี้ หายตัวไปหลายวันถึงไม่มีผู้ใดสังเกตเห็น กว่าจะรู้ก็ราวกับน้ำลดตอผุด ทั้งหมดปรากฏเป็นศพพร้อมกัน

มือปราบสืบแล้วสืบเล่ากลับไม่พร่องรอยของฆาตกร ไม่รู้กระทั่งว่าสังหารด้วยวิธีใด หรือมีสิ่งใดเป็นแรงจูงใจในการฆ่า ไม่ใช่การปล้นทรัพย์ ไม่เหมือนมีความแค้นส่วนตัว

“ปีศาจออกอาละวาดแล้ว” ชาวบ้านลือกันปากต่อปากอย่างหวาดกลัว หยางงเหงิงเองก็คิดเช่นเดียวกัน ฆาตกรคงไม่ใช่มนุษย์

“พวกเราลองไปดูสถานที่เกิดเหตุก่อนเถิด เพื่อจะพบร่องรอยใด”
 เงินเงินเหิงพยักหน้าให้ศิษย์คนโตนำทาง สถานที่แรกย่อมเป็นบ้านที่พบศพ
 สามศพหลังนั้น ถัดมาจึงเป็นหอสุรา รวมถึงบ้านเช่าที่พักของหญิงซักผ้า
 พวกเขาเดินลึบข่าวอยู่ในเมือง ผ่านหน้าโรงน้ำชาแห่งหนึ่ง กิจการ
 ร้านค้าอื่นต่างก็ซบเซา ทว่าโรงน้ำชากลับคึกคักเนื่องแน่นไปด้วยผู้คน
 เงินเงินเหิงนึกประหลาดใจอยู่บ้าง แต่ก็เพียงมองผ่านไม่ได้แวะเข้าไป

ในโรงน้ำชา นักเล่านิทานกำลังเล่าเรื่องราวอย่างออกรสน้ำลายแตกฟอง
 เวลานี้เรื่องใดก็ไม่ใช่ที่นิยมเท่านิทานสยองขวัญอีกแล้ว ภูตผีปีศาจร้าย
 วิญญาณแค้น ไม่ว่าสิ่งใดก็ถูกหยิบยกมาแต่งเติมเสริมสีสันให้เชื่อมโยง
 กับคดีฆาตกรรมที่เกิดขึ้น

ชาวบ้านล้อมฟังอย่างขลุ่ยขลุ่ยพอง หนาวเหน็บจนขนแขนตั้งชัน
 หวาดกลัวแต่กลับไม่อาจห้ามความอยากรู้อยากเห็น ดันปากอยากพูดคุย
 ระบายความอัดอั้น

“คดีฆ่าล้างตระกูลเมื่อเดือนก่อนก็ยังจับตัวฆาตกรไม่ได้ กลายเป็น
 คดีปริศนา ข้าว่าต้องเป็นฝีมือของปีศาจแน่ๆ”

“ตระกูลเศรษฐีที่เบื้องหลังเป็นพ่อค้ามนุษย์นั่นนะหรือ ข้าว่ากรรม
 ตามสนองมากกว่า มือปราบช่วยเด็กที่ถูกจับตัวไปออกมาจากห้องใต้ดิน
 ได้ตั้งมากมาย”

“คนเลวพวกนั้นก่อกรรมไว้มาก ตายไปก็สมน้ำหน้าแล้ว แต่สี่ศพ
 คราวนี้เล่า ผู้ตายไม่เคยมีเรื่องกับใคร อีกทั้งการตายก็แปลกประหลาด
 ถ้าไม่ใช่ปีศาจ ผู้ใดจะคว้านอวัยวะภายในออกมาได้โดยไร้บาดแผล”

“สี่ศพหรือ เหตุใดข้าจึงได้ยินมาว่าห้าศพ”

“ห้าศพแล้วรี!? น่ากลัวเหลือเกิน เพิ่งมาจากที่ใดอีก”

“ข้ารู้ๆ เป็นขุนนางที่กำลังเดินทางไปรับตำแหน่งนายอำเภอเมือง
 ไห่ซาน” เมืองไห่ซานเป็นเมืองใหญ่อยู่ถัดจากเมืองตงทันของพวกเขาไป
 ราวหนึ่งร้อยลี้

“ขุนนาง!? มีขุนนางมาตายที่เมืองเล็กๆ ของพวกเรา นี่จะกลายเป็น

เรื่องใหญ่หรือไม่”

“แต่ไม่เกี่ยวข้องกับคดีสี่ศพหรือเปล่า ข้าได้ยินมาว่าขุนนางผู้นั้น หัวใจวายตายคาอกคณิกา...”

บุรุษรอบโต๊ะต่างมองหน้ากันอย่างอึกอักกระอื้นระอ่วน วิธิตาย เช่นนี้ก็ช่าง...น่าอัศจรรย์ ทั้งยังน่าอัศจรรย์หน้าเกินไปแล้ว

“กล่าวถึงขุนนาง ข้าได้ยินมาว่าเมืองตงทันเรากับอีกสามสี่เมือง ละแวกนี้ ขึ้นเป็นเขตศักดินาของเส้าอ่องแล้ว”

“เส้าอ่อง? เชื้อพระวงศ์องค์ใดริ ข้าไม่เคยได้ยินชื่อนมาก่อน”

“เส้าอ่อง องค์ชายสี่ เพิ่งอวยยศเป็นอ่องเมื่อเดือนก่อน”

“องค์ชายสี่? มาจากที่ใดกัน ข้าเคยได้ยินแต่องค์ชายสาม องค์ชายเก้า”

แน่นอนว่าชาวบ้านผู้นี้ย่อมนับเลขเป็น มีสามมีเก้าระหว่างนั้นย่อมมีสี่ แต่ช่วยไม่ได้ที่เขาถามเช่นนั้น เพราะแต่ไรมาฮ่องเต้ก็โปรดปรานองค์ชายสาม ที่เกิดจากหลี่ก้วยเฟยและองค์ชายเก้าที่เกิดจากจูเฟย เมืองตงทันของ พวกเขาดังนั้นจะไม่ใช่เมืองใหญ่ แต่รวมกับสามสี่เมืองละแวกนี้ก็ล้วน แต่เป็นเมืองท่า ทั้งการค้าทางทะเล ทั้งกิจการค้าเกลือ ผลประโยชน์ ไม่ใช่ใช่น้อยๆ เหตุใดบ่อทองบ่อนี้จึงตกเป็นขององค์ชายสี่ที่ไม่เคยได้ยิน ผู้ใดกล่าวถึงมาก่อนเล่า

“ข้าจำได้แล้ว! องค์ชายสี่นี้มีชื่อองค์ชายที่ถือกำเนิดจากสองเส้า องค์ก่อนหรือริ” ชาวบ้านผู้หนึ่งกล่าวเช่นนั้น ผู้ฟังที่มีอายุมากหน่อย บางคนนึกขึ้นได้ก็ร้องอ้อ บางคนยังคั่นปากอยากเล่าสิ่งที่เคยได้ยินมา

“ข้าจำได้ๆๆ เหตุการณ์รักสามเส้าที่น่าสะเทือนใจ ได้ยินว่า อดีตของเส้ากับหลินอ่องมีใจให้กันแต่เด็ก ทว่าสองเต้พรากรคู่ยวนยาง แย่งชิงคนรักของน้องชาย หลินอ่องเข้าใจแต่ก็ไม่อยากต่อสู้กับพี่ชาย ร่วมอุทธรณ์หนีไปอยู่ไกลถึงชายแดน อดีตผ่านพ้นผู้คนลืมเลือน จนกระทั่ง องค์ชายสี่ผู้นี้เกิดมา ได้ยินว่ายิ่งโตยิ่งหน้าเหมือนหลินอ่อง สองเต้ จึงไม่โปรดอย่างยิ่ง พานระแวงจนไม่โปรดสองเส้าไปด้วย แฮ่อ องค์ชายสี่ ผู้นี้ก็ช่างรันทด เป็นถึงองค์ชายสายตรงแต่กลับไม่เป็นที่โปรดปราน หลายปีมานี้ยิ่งเจ็บหายไร้ชาวคราว ช่วยไม่ได้ที่ผู้คนจะลืมไปแล้วว่า

ยังมีเขาอยู่”

“บุตรชายหน้าเหมือนน้องชาย เป็นข้าก็คงรับไม่ได้! ถ้าจับได้ว่าเล่นซุกกันจริง อย่าว่าแต่ตำหนักเย็นเลย ข้าคงสังหารชายชู้หญิงชู้มันเองกับมือ ลูกชู้ชู้ก็ไม่มีทางปล่อยไว้ให้แสงใจแน่!” บุษยามารมธโรนผู้หนึ่งกล่าวเช่นขี้วขี้ง

“ฮูว พวกเจ้านินทาเสียงดังเช่นนี้ ไม่กลัวศิระจะหลุดจากบ่ารี” คนเริ่มเรื่องกลับหุดคอกกระซิบแผ่วเบา

อีกมุมหนึ่งของโรงน้ำชา หม่อมน้อยผู้หนึ่งก็โมโหจนกำกระบี่แน่น อยากฟันศิระพวกมันให้หลุดจากบ่า ตัดที่เจ้านายส่งสายตาห้ามปราม

“เลี้ยวจื่อ” เมื่อถูกเรียกชื่อซ้ำ เลี้ยวจื่อจึงต้องปล่อยมือจากกระบี่อย่างผินใจ

“ขอรับ...คุณชาย” เลี้ยวจื่อไม่เข้าใจเหตุใดเจ้านายของเขาถึงได้สงบนิ่งเพียงนี้ ทั้งที่ชาวบ้านพวกนั้นพูดจาสามหาวยิ่งนัก ปากไม่มีหูรูตนิหนาทว่าร้ายผู้อื่น ใส่สติไขว่กับรู้ลึกรู้จริง ทั้งที่หาความจริงได้ไม่ถึงครึ่งส่วน

เลี้ยวจื่อโมโหจนเผลอปากแน่น แต่เจ้านายของเขากลับยกขาขึ้นมาเป่าเบาๆ ก่อนละลายลิบซ้าๆ รวากับกำลังฟังนิทานของผู้อื่นไม่ใช่เรื่องของตนเอง

ใช่แล้ว เจ้านายของเลี้ยวจื่อก็คือบุคคลที่กำลังตกเป็นหัวข้อนิทานนั้น องค์ชายสี่ เสาอ่อง หวังเฮอเสียง

บุรุษในชุดสีน้ำเงินเข้มปักลายเมฆาคล้อย เลือคลุ่มสีดาขับเสริมปากกว้างผาเผย คิ้วกระปี่คมเข้ม ไบหน้าเรียบเฉยเย็นชา บุคลิกสุ่มสุภาพ

เฮอเสียงวางถ้วยชาลงบนโต๊ะอย่างไม่มีรีบร้อน เข้าทำนองสองเต้ไม่ร้อนใจขุนนางร้อนใจแทน เรื่องไม่จริงเหตุใดจึงต้องโมโห เรื่องจริงก็ยังไม่จำเป็นต้องโมโห

บทสนทนานินทาของชาวบ้านเหล่านั้นเห็นจะจริงอยู่เรื่องเดียว คือเรื่องที่ว่าเสด็จพ่อไม่โปรดปรานเขา ทว่าเรื่องรักสามเส้า พรากคู่ยวนยาย ระแวงลูกชู้อะไรนั้น ชาวโคมลอยทั้งนั้น ความจริงก็เป็นแค่

เหตุผลดั้งเดิมอย่างวิหคสิ้นเกาทัณฑ์ซ่อน สองเต้ต้องการแรงสนับสนุนจากท่านตาเพื่อขึ้นครองบัลลังก์ หลังนั่งไถ่মনคงแล้วก็หาทางรวบดินอำนาจทั้งทางตรงทางอ้อม เสด็จแม่สุญเสียความโปรดปรานจอมปลอมฟ่ายแพ่ต่อศึกแกร่งแข็งดีในวังหลัง องค์ชายที่ไร้มารดาปกป้อง บิดาไม่เหลียวแล ล้มลุกคลุกคลานผ่านการปองร้าย เฉียดตายมานับครั้งไม่ถ้วน

ชาวบ้านนิทานว่าร้ายแต่จิตใจมิได้คิดร้าย แตกต่างจากคนที่เบื้องหน้ายิ้มแย้มทว่าจิตใจโหดเหี้ยมอำมหิต รวมถึงคนที่ร้ายกาจทั้งทางจาและจิตใจ เขาเคยเจอมายิ่งกว่านี้นักต่อนัก

“พวกเราไปกันเถิด” เสอเสียงตี๋มซาพอแล้วจึงลุกขึ้นเดินนำออกไป เสี่ยวจื่อริบควักเงินออกมาวางบนโต๊ะพร้อมลุกเดินตาม

“คุณชาย ท่านอยู่รอฟังข่าวที่โรงเตี๊ยมเถิดขอรับ สถานที่เช่นนั้นให้ข่าวไปก็พอแล้ว” เสี่ยวจื่อริบกล่าวโน้มน้าวอีกครั้ง

ตลอดช่วงเช้าพวกเขาเดินสืบข่าวเกี่ยวกับคดีฆาตกรรมปริศนาไปเยื่อนมาแล้วทั้งบ้านซอมซอของบันทิด ที่พักของหญิงซักผ้า หอสุรา รวมถึงเรือนรับรองที่ขุนนางผู้นั้นเข้าพักอาศัยชั่วคราว เหลือเพียงที่เดียวที่ยังไม่ได้ไป ก็คือสถานที่พบศพขุนนาง

เสอเสียงให้ความสำคัญกับคดีนี้ เพราะต้องการพิสูจน์ว่าห้าศพนั้นเป็นคดีเดียวกันหรือไม่ หรือมีผู้ฉวยโอกาสสร้างสถานการณ์ลอบสังหารขุนนาง ว่าที่นายอำเภอผู้นั้นยังอายุไม่ถึงสามสิบ นับว่าเป็นชายฉกรรจ์ผู้หนึ่ง ถึงแม้จะอ้วนท้วนสมบูรณ์อยู่บ้างก็ไม่เคยมีโรคประจำตัว เหตุใดจึงหัวใจวายตายได้

เขาไม่กลัวปีศาจ กลัวก็แต่มือที่มองไม่เห็น

เขตศักดิ์นาที่ฮ่องเต้พระราชทานให้ เป็นผลประโยชน์ก้อนใหญ่หรือเผือกร้อนกันแน่ที่ตกมาใส่ศีรษะของเขา โอโรสที่ถูกลืมนไปแล้วว่ายังมีชีวิตอยู่ เสอเสียงเกือบสิ้นชีพใต้การปองร้ายมาแล้วก็ครั้งที่หน ต้องอดทนเก็บเงียบบำเพ็ญอยู่อย่างไร้ตัวตนในวังหลวง จวบจนอายุสิบสองจึงขอติดตามหลินอ๋องไปชายแดน สิบสี่เข้ากองทัพ ยี่สิบชนะศึกเหนือชนเผ่านอกด่านที่เข้ามารุกราน ฮ่องเต้ถึงนึกขึ้นได้ว่ายังมีโอโรสผู้นี้อยู่

เขาถูกเรียกตัวกลับมาวยยศเป็นเส้าอ่อง มอบเขตปกครองแห่งนี้ให้
ทำทางราวกับยินดีปรีดาที่ได้ไอรสมากความสามารถกลับคืนเหย้า แท้จริงแล้ว
ต้องการให้เขาเป็นหมากถ่วงดุลอำนาจเสียมากกว่า

องค์ชายสามกับองค์ชายเก้า นับวันยิ่งต่อสู้แข่งขันกันรุนแรงทั้ง
ต่อหน้าและลับหลัง เมืองแถบนี้ก็เป็นน้ำแกงถ้วยใหญ่ที่สองฝ่ายแย่งชิงกัน
มานาน เบื้องหลังว่าที่นายอำเภอนั้นก็เป็นคนของหลี่ก๊วยเพย ถ้าฆาตกร
เป็นปีศาจก็แล้วไป แต่หากเป็นผู้อื่นต้องการกวมน้ำให้ขุนแล้วโยนความ
รับผิดชอบมาให้เขา เขาไม่มีทางยอมเป็นมะพลับนิ่มแน่

ร่างสูงใหญ่เดินออกจากโรงน้ำชา เสี่ยวจื่อก็ยังรีบตามหลังมาพูดจา
โน้มน้าวไม่หยุด “คุณชายขอรับ เรื่องนี้ยกให้เป็นหน้าที่ของป่าวเถิดนะขอรับ
คุณชาย”

เฮ้อเสี่ยงได้แต่ส่ายหน้าระอา ไม่เคยสงสัยความจงรักภักดียิ่งชีพ
ของอีกฝ่าย ทว่าบางครั้งความน่ารำคาญก็ไม่ยิ่งหย่อนไปกว่ากันเลยจริง ๆ
ปึก!

“ขออภัย” องค์ชายสี่โดนป่าวผู้จงรักภักดีตามหลังพันแข้งพันขา
จนไม่ทันระวัง บังเอิญเดินชนผู้อื่นเข้า เขากล่าวพลางถอยหลังก้าวหนึ่ง
ไม่รู้ว่าป่าวเป็นกลิ่นหอมจากเสื้อผ้าหรือเส้นผมของอีกฝ่าย ไม่ใช่กลิ่น
หอมฉุนจำพวกดอกไม้อ้อหรืออำพันทะเล แต่กลับเป็นกลิ่นสะอาดบริสุทธิ์
ที่ทำให้เขาเพลิดเพลินใจเข้าลึกอีกครั้งอย่างลึกลับ

ร่างสูงโปร่งสวมชุดสีขาวเรียบง่ายหว่างดงามดุจเทพเซียน เขาขอบ
มองสำรวจร่างนั้นรอบหนึ่ง ก่อนจะพบว่าบุรุษในชุดขาวกำลังจ้องมองเขา
เช่นกัน ดวงตาระจ่างใสเบิกกว้างน่านาน กระทั่งกลบด้วยไอน้ำชั้นหนึ่ง

“เฮยเฮอ...?”

“งูดำ!? ไหน? งูดำอยู่ที่ไหน!?” เสี่ยวจื่อกระโดดเต็งอย่างตกใจ
เหลียวมองไปรอบตัวก็เจอเชือกเก่าสกปรกม้วนหนึ่งอยู่ในคอกม้าใกล้ ๆ
“โอ้ ก็แค่เชือก! ท่านมองผิดไปแล้ว! หลอกให้ผู้อื่นตกอกตกใจ” เด็กหนุ่ม
ลูบอกกึ่งอับอายจนพาลโทษผู้อื่น

เสียงเอะอะโวยวายของเสี่ยวจื่อดึงบุรุษผู้นั้นออกจากภวังค์ ดวงตา

คูนั่นหลุบลงเล็กน้อย น้ำเสียงกลับเศร้าสร้อย

“ขอภัย ข้า...ข้าเพียงมองผิดไป...”

เสียวจื่อยังคงบ่นงึมง่า เธอเสียงจึงปรายตาปรามบ่าวของตนให้
เงียบเสีย ก็มึนศีรษะแทนคำขอภัยอีกครั้งก่อนเดินจากมา

เดินมาไกลแล้วเขาก็ยังอดเหลียวกลับไปมองอีกครั้งไม่ได้ เห็นเพียง
แผ่นหลังของร่างในชุดขาวที่ยังคงยืนอยู่ที่เดิม

“อาจารย์...ท่านไม่เป็นไรใช่ไหมขอรับ”

หยางเฉินฟังถามอย่างเป็นห่วง ไม่ได้หมายถึงอาการบาดเจ็บที่ถูก
เดินชน แต่เป็นท่าทางเหม่อลอยตั้งแต่ได้เห็นใบหน้าของคุ่อรติ

บุรุษผู้นั้น...เสียวหน้าด้านข้างคล้ายคลึงกับแม่ทัพเฮยเสอมากจริง ๆ
ทว่ามองพิจารณาตรง ๆ อีกครั้ง กลับไม่ได้คล้ายมากถึงเพียงนั้นแล้ว

อย่างไรภาพที่เขาเห็น ย่อมไม่มีความหมายเท่ากับที่อาจารย์เห็น

เหตุใดอาจารย์ถึงได้เรียกชื่อนั้น แต่ถัดมากกลับสายหน้าว่ามองผิดไป

“อาจารย์...นั่นไม่ใช่...” หยางเฉินฟังไม่กล้าถามต่อ เพราะเขารู้ว่า
อาจารย์เคยคาดหวังมากี่ครั้ง และเคยผิดหวังมาแล้วกี่ครั้ง นั่นเป็นจำนวน
ที่มากมายเท่ากัน

“อาจารย์...?”

จู่ ๆ ร่างที่หยุดยืนนิ่งมานานก็กลับหันหลัง ออกก้าวเดินไปในทิศทาง
ที่นายบ่าวคูนั่นจากไป

“พวกเขาไปไหนแล้ว อาจารย์อยากพบเขาอีกครั้ง” เฉินจินเหิงกวาดตา
มองหาอย่างร้อนรนเล็กน้อย ไม่อาจสงบอาการสับสนวุ่นวาย

ภาพที่ได้เห็นเมื่อครู่ สั่นคลอนจิตใจมากเกินไป

แวบแรกเขาเห็นบุรุษผู้หนึ่งที่ใบหน้าคล้ายคลึงกับเฮยเสอ คาดหวัง
จะได้เห็นเงามังกรที่คุ้นเคย มังกรไร้ขา มังกรดำที่มีขนาดตัวใหญ่โตมหึมา
น่าเกรงขาม

ทว่าสิ่งที่เห็นกลับเป็นเงามังกร...? มังกรทองตัวเล็กจ้อยตัวหนึ่งกำลัง
นอนขดตัวหลับใหล มองผิวเผินคล้ายขดเชือกสีทองม้วนหนึ่ง

เขาเคยพบเห็นมนุษย์ที่มีเงามังกรเช่นกัน นั่นก็คือฮ่องเต้ รวมถึงองค์ชายที่มีสิทธิขึ้นครองราชย์ในอนาคต หรืออาจเป็นมนุษย์ที่มีมังกรเป็นเทพพิทักษ์ หรือมีร่างเดิมเป็นมังกรจุติลงมาบำเพ็ญเพียรในแดนมนุษย์

เงามังกรของบุรุษผู้นั้นก็ดูไม่แตกต่าง

เงินจิ้นเหิงผิดหวังบ่อยครั้งจนเริ่มไม่กล้าคาดหวัง

แต่เงามังกรทองตัวเล็กจ้อยนั้นกลับติดค้างอยู่ในใจ ไม่ยอมหลุดออกจากห้วงความคิด เขาอยากพบบุรุษผู้นั้นอีกครั้ง อยากลองมองอีกครั้ง อยากพิสูจน์ให้แน่ใจ

เงินจิ้นเหิงร้อนใจเดินตามหาไปทั่วก็ไม่พบ สุดท้ายกลับเป็นหยาง-เชินเฟิงที่ตาไวกว่า “นั่นใช่พวกเขาไหมขอรับอาจารย์!”

เขาหันมองตาม ทันเห็นเพียงแผ่นหลังของสองนายบ่าวเดินผ่านพันประตูเข้าไป สถานที่นั้นเป็นตึกสูงสองชั้นคล้ายหอสุราหุหระโอ้อ่า ป้ายหน้าร้านเป็นสีแดงสลักอักษรสีทองโดดเด่น เสาสองต้นด้านข้างแขวนโคมประดับสีเขียว ระเบียบหน้าต่างตกแต่งด้วยผ้าโปร่งหลากสีล้น งดงามราวกับสวรรค์ บนระเบียบชั้นสองมีคนงามผู้หนึ่งนั่งเอนกายพิงเสาทอดมองลงมา ส่งสายตาและรอยยิ้มเย้ายวนให้ผู้คนเบื้องล่าง

คนงามผู้นั้นหน้าขาวปากแดง แต่งกายด้วยชุดคลุมโปร่งบางอวดผิวฉวฉวเนียน ลำคอระหง เอบอบบางอ่อนแอ่นอรชร ทว่ามองอย่างไรนั้นก็ไม่ใช่...บุรุษหรือหรือ

“ที่นี่ ที่นี่เป็น...หอฉกฉก...ชาย?”

หยางเชินเฟิงกล่าวตะกุกตะกักอย่างตกตะลึง เงินจิ้นเหิงเองก็นิ่งอึ้งไปแล้วเช่นกัน

คนงามบนระเบียบยังคงส่งสายตาเย้ายวนเชื้อชวนพวกเขา ขยับปากราวกับกระซิบแผ่วเบา นายท่านทั้งสองไม่เวะเข้ามาเฝ้าดูช้าน้อยสักหน่อยหรือขอรับ

เงินจิ้นเหิงเดินตัวเกร็งแข็งที่ถือตามแรงจับจูงก้าวผ่านธรณีประตูเข้าไป แขนข้างซ้ายของเขายู่ในมือชาวฉวฉวเนียนคู่หนึ่ง เด็กหนุ่มที่ออกมาต้อนรับ

มิใช่คนงามบนกระเปาะผู้นั้น ไม่งดงามเด็ดขาดเท่าแต่กลับอ่อนเยาว์กว่าเล็กน้อย สวมชุดสีเหลืองนวลตาเนื้อผ้านุ่มบาง สาบเสื้อเปิดแฉีกให้เห็นลำคอระหงและกระดูกไหปลาร้าไร กลิ่นดอกไม้หอมฉุนลอยกรุ่นอบอวล ยิ่งทำให้สายตาของเขามองตรงไม่วอกแวกอย่างไม่เป็นธรรมชาติอยู่บ้าง

“นายท่านทั้งสองเพิ่งเคยมาเยือนที่นี่เป็นครั้งแรกใช่ไหมขอรับ ไม่ทราบว่าคุณนายท่านต้องการความสำราญแบบใด หอเลี้ยงเชินของเรามิให้เลือกสรรพร้อมทุกสิ่ง ไม่ว่าจะเป็นสุราชั้นดี ดนตรีไพเราะ คนงามเคี้ยงกาย หรือหากต้องการความเป็นส่วนตัวเราก็มีห้องรับรอง” บุรุษท่าทางคล้ายผู้ดูแลหอคณิกาก้าวเข้ามาต้อนรับ กล่าวอธิบายด้วยจริตจะก้านแพรวพราว

อาจเป็นเพราะคติฆาตกรรมส่งผลกระทบต่อกิจการ หอเลี้ยงเชินจึงต้องปรับตัวตามสถานการณ์ พ่ายสว่างโรจน์เปิดประตูกวักเรียกลูกค้าเข้าร้านอย่างคึกคัก ด้านในมีแขกประจำนั่งอยู่ก่อนแล้วประปราย อาจเรียกได้ว่าความหวาดกลัวยังคงพ่ายแพ้ต่อกิเลสตัณหา

ชั้นหนึ่งเป็นห้องโถงโล่งกว้าง ด้านหน้าเป็นเวทีที่มีคนงามนั่งติดพิณ ครวญเพลง ลูกค้าหลายโต๊ะจิบสุราเคล้าดนตรีไปพลาง คลอเคลียหนุ่มน้อยในอ้อมแขนไปพลาง ระหว่างโต๊ะมีฉากบังตาเตี้ยๆ กันแบ่งสัดส่วน ชั้นสองยังมีโต๊ะริมกระเปาะที่มองลงมาเห็นหัวทศน์ด้านล่าง

เงินจิ้นเหิงบังเอิญมองผ่าน เห็นลูกค้าโต๊ะหนึ่งล้วงมือเข้าไปใต้สาบเสื้อของเด็กหนุ่ม ลูบไล้พอนพอนอย่างไม่เกรงใจสายตาผู้ใด หน้าซำยังแฝงความโอ้อวดภูมิใจที่ร่างในอ้อมแขนอ่อนระทวย ส่งเสียงครางครืออ่อนหวาน ผู้มองกลับเป็นฝ่ายเก้อกระดากจนต้องเบนสายตาไปทางอื่น

เขาหันมองไปอีกทาง สะดุดเข้ากับร่างที่กำลังตามหาอยู่พอดี

บุรุษผู้มีเงามังกร!

เงินจิ้นเหิงคลี่ยิ้มอย่างยินดี ก่อนที่รอยยิ้มจะเปลี่ยนเป็นนิ่งค้าง นายบ่าวผู้นั้นกำลังเดินขึ้นบันได ชายขวามีเด็กหนุ่มตามประกบคลอเคลียไม่ห่าง เห็นเลี้ยวหน้าด้านข้างที่คล้ายคลึงกับเฮยเสออย่างยั้งนั้น พัวพันใกล้ชิดกับผู้อื่น ยิ่งมองยิ่งคล้ายคนแปลกหน้า พาให้ในลำคอผาดเฟื่อน

ในใจเจ็บแปลบ

“บนชั้นสองมีห้องส่วนตัวใช้หรือไม่” หยางเซินเฟิงคงเห็นเช่นกัน จึงเอ่ยถามขึ้นมา ผู้ดูแลย่อมพยักหน้ายิ้มรับ รีบเดินนำทาง

พวกเขาเดินตามขึ้นไป ฟังหนึ่งเป็นโตะริมระเบียง อีกฟังเป็นห้องส่วนตัวเรียงราย บางห้องเปิดประตูกว้างไร้ผู้คน ห้องปิดประตูอยู่แต่มีเสียงดนตรีครื้นเครงแว่วออกมา แผ่นหลังนายบ่าวคู่่นั้นเลี้ยวเข้าไปในห้องหนึ่ง พวกเขาจึงชี้เลือกห้องด้านข้าง

ตามมาถึงขั้นนี้ กลับยังคงมีกำแพงชั้นหนึ่งขวางกั้น

“นายท่านเชิญเต็ม” เด็กหนุ่มตามเข้ามาในห้องเช่นกัน ยิ่งลับตาคนก็ยิ่งรุกเร้ารุนแรง นั่งเบียดชิดจนต้นขาแนบสนิท กอดแขนออดอ้อนออเซาะเงินจิ้นเหิงวางตัวไม่ถูกได้แต่ขยับหนี สุดท้ายจึงปฏิเสธโดยอ้อม ให้เด็กหนุ่มยกส่วออกไป สิ่งของวางและน้ำชาเข้ามาแทน

คราวนี้ผู้ที่เข้ามา กลับกลายเป็นผู้ดูแล “เด็ก ๆ พวกนั้นทำให้นายท่านไม่พอใจหรือฮับ” เขารีบส่ายหน้า แต่อีกฝ่ายยังคงไม่ยอมแพ้ “หรือว่านายท่านไม่ชอบเด็กที่มีจริตมารยา เช่นนั้นร้านของเรายังมีเด็กที่สงบเสถียรเรียบร้อย อ่อนหวานน่าเอ็นดู หรือถ้าหากนายท่านต้องการเด็กที่สะอาด...ร้านของเราก็มีเช่นกัน ไม่ว่านายท่านต้องการแบบใดก็สามารถบอกข้าหน่อยได้”

พ่อเล่ายังคงเสนอขาย ผู้ฟังได้แต่อ้าอึ้งกระอักกระอ่วน สุดท้ายไม่รู้ฝ่ายนั้นนึกอะไรขึ้นได้จึงตาวาว แยมยิ้มมีเลศนัย ยกแขนเลื้อยขึ้นมาบังปากกระซิบ “หรือหากนายท่านต้องการบุรุษที่กำยำแข็งแรง...ร้านของเราก็มีเช่นกัน!”

เงินจิ้นเหิงนั่งนิ่งตั้งแต่หน้าแดงเปลี่ยนเป็นเขียวคล้ำ สุดท้ายจึงตัดปัญหา เลือกเด็กที่สงบเสถียรคนหนึ่งเข้ามาติดพิณ

หยางเซินเฟิงสบโอกาสที่ไม่มีคนพัวพันจนขยับตัวไม่ได้ ลุกออกไปชะเง้อมองนอกหน้าต่าง เห็นหน้าต่างห้องด้านข้างเปิดอยู่เช่นกัน ทว่ามองจากมุมนี้ไปไม่เห็นด้านใน ไม่มีเสียงสนทนาแว่วออกมาให้ได้ยิน

“เอาอย่างไรต่อไปดีขอรับอาจารย์”

เงินจีนเหิงจ้องมองกำแพงที่ขวางกั้นอยู่นั้นนาน รวากับอยากมอง
ให้ทะลุไปเห็นอีกฝั่ง แต่ก็ราวกับเหม่อลอย

เป็นเขาเองที่บอกว่า อยากลองมองอีกครั้ง อยากพิสูจน์ให้เห็นใจ
ทว่าภาพเลี้ยวหน้าด้านข้างที่คุ้นเคย คลอเคลียใกล้ชิดกับผู้อื่น
ย้อนกลับมาแทงใจ

ถ้าหากพิสูจน์ได้ว่าใช่แล้วอย่างไร ไม่ใช่แล้วอย่างไร

ถึงอย่างไร เขาก็ลั่นจตจำอตไม่ได้อีกแล้ว

กัศร่อนกลืนกิน

“**ซูเออร์** มีนายท่านระบุชื่อเจ้า รีบแต่งตัวออกไปต้อนรับเร็วเข้า”

คนงามที่นั่งเขียนคิ้ววาดตาอยู่หน้าคันท้องผืนหน้ากลับมาเล็กน้อย น้ำเสียงเอื่อยเฉื่อยเหนื่อยหน่ายอยู่ข้าง “เป็นเจ้าหน้าที่ทางการอีกแล้วหรือ”

“ไม่ใช่ๆ คราวนี้เป็นคุณชายรูปงามท่าทางมีเงิน เจ้ารีบหน่อยเถอะ อย่าให้แขกต้องรอนาน” ผู้ดูแลกล่าวเร่ง ครั้นนึกถึงเจ้าหน้าที่ทางการก็อดหงุดหงิดบ้างไม่ได้

ไม่รู้เหตุใดห่อเชียงเงินของพวกเขาถึงได้ช่วยซ้ำช่วยซ้อน คดีฆาตกรรมสี่ศพนั้นก็ทำให้ผู้คนไม่กล้าออกจากบ้านยามค่ำคืน ลูกค้าจึงบางตาลงไปมาก หลายคืนก่อนมีขุนนางมาเยือนก็นึกว่าจะได้กอบโกยกำไรก้อนใหญ่ นึกไม่ถึงว่าขุนนางผู้นั้นจะตายคาบ้าน!

ยังดีที่เขามีไหวพริบไม่ปล่อยให้เรื่องเอิกเกริก เพียงเชิญเจ้าหน้าที่เข้ามาทางหลังร้าน และโชคดีที่ผลชันสูตรออกมาว่าขุนนางผู้นั้นหัวใจวายตายเอง ไม่ได้เป็นความผิดของพวกเขา เขาจึงเพิ่มค่าน้ำร้อนน้ำชาขอให้อย่าประกาศชื่อร้านออกไป จึงพอกล่อมแก้ลมกลบเกลื่อนไม่ให้กระทบต่อกิจการของร้านได้

ซูเออร์เป็นหนึ่งในดาวเด่นของห่อเชียงเงิน ถ้าเกิดรำลึกกันไปว่าทำให้คนตาย กลายเป็นตัวอัปมงคล นั้นยิ่งกว่าเงื่อนไขของเขาออกไปก้อนใหญ่ พ่อเล่าปาดเหงื่อที่เรื่องไม่ไปถึงขั้นนั้น

อย่างไรขุนนางตายทั้งคนก็ไม่ใช่เรื่องเล็ก ๆ หลายวันนี้มีเจ้าหน้าที่
แหวะเวียนมาสืบคดีซ้ำไม่เลิกรา อาจเป็นเพราะคดีสีศพนันก็ยังปิดไม่ลง
ทำให้พวกเขาต้องเสียเงินทองทั้งยังเสียเวลาทำมาหากิน ผ่านพ้นช่วงนี้ไปได้
คงต้องจัดพิธีสะเดาะเคราะห์ครั้งใหญ่เสียแล้ว

ซุ่ยเอ๋อร์แต่งหน้าเสร็จก็ผลัดเปลี่ยนชุด เป็นเสื้อผ้าโปร่งบางเนียนนุ่ม
น่าสัมผัส ระหว่างนั้นกลับคว้าผ้าเช็ดหน้ามาปิดปาก ไออย่างแรงหลายครั้ง
“เจ้ายังไม่หายป่วยอีกหรือ” ผู้ดูแลเห็นแล้วก็ขมวดคิ้ว ตั้งแต่นั้น
เกิดเหตุที่อีกฝ่ายตกใจจนเป็นลมหมดสติไป ฟันขึ้นมาก็เหมือนไม่ค่อยสบาย
ไอให้เห็นอยู่บ่อย ๆ

“แคเิดนไอเย็นเล็กน้อย อีกไม่นานก็คงหายแล้ว” ซุ่ยเอ๋อร์กล่าว
คล้ายไม่ใส่ใจ แต่กลับหน้ามิด ก้มหน้ายื่นมือข้างหนึ่งจับขอบโต๊ะ เด็ก
รับใช้รีบเข้าไปประคองอย่างตกใจ

“ไม่เป็นไร ข้าหายดีแล้ว...ไปกันเถิด” ส้มตาขึ้นมาอีกครั้งแววตา
กลับเปลี่ยนไป ไม่ใช่แววตาเย้ายวนกึ่งเกียจคร้านของซุ่ยเอ๋อร์ แต่กลับ
เป็นประกายวาววับดุจปีศาจกระหายเลือด มันกะพริบตาครั้งหนึ่งเพื่อบดบัง
อำพราง ยึดกายขึ้นจัดเสื้อผ้าเล็กน้อย ก่อนเดินนำออกไป

ในที่สุดมันก็ได้ครอบครองร่างนี้อย่างสมบูรณ์เสียที

ไอขุนนางบ้าตณหาที่น่าตาย ทำให้มันต้องเข้ามาอยู่ในร่างคน
ที่น่าอดสู ต้องนอนอ้าขาอยู่ใต้ร่างผู้อื่น น่าเสียตายที่มันไม่อาจย้อนกลับ
ไปกินดับไตไส้พุงของไอ้หมูตอนนั้นให้หายแค้น ซางเถิด ในที่สุดก็ได้เวลา
หาร่างใหม่เสียที

คุณชายรูปงามท่าทางมีเงิน? น่าสนใจยิ่งนัก

**เสี่ยวจื่อซัยบุกยิกอยู่ไม่สุข ราวกับนั่งอยู่บนพรมเข็ม เขาติดตามคุณชาย
มานาน ไม่ช้าไม่เคยเข้าหอคนิกา หลายครั้งงานเลี้ยงสังสรรค์ก็ไม่อาจ
หลีกเลี่ยงสุรานารี คุณชายก็จำต้องไปนั่งร่วมโต๊ะพอเป็นพิธี**

แต่อย่างไรนั่นก็คือ ‘นารี’ คนิกาเป็นสตรี นี่เป็นครั้งแรกที่เสี่ยวจื่อ
เคยเหยียบเข้าหอคนิกาชาย

ช่วยไม่ได้ที่เขาเติบโตในค่ายทหาร ร่ายล้อมด้วยบุรุษหมวดเครา รุงรัง ตากแดดตัวดำราวกับถ่าน กลิ่นเหงื่อคลุกซี้เคลคือกลิ่นธรรมชาติ เห็นบุรุษอ่อนแอ้นเอวบางแต่งหน้าทาปาก กลับพาให้นึกถึงชั้นที่ในวัง หลินอ่อง โดยเฉพาะชั้นที่เฒ่าที่เจ้ายศเจ้าอย่าง เจ้าระเบียบทุกกระเบียดนิ้ว เสี่ยวจื่อติดตามคุณชายกลับวังหลินอ่องที่ไรเป็นต้องโดนปรายตามอง ด้วยหางตาอย่างดูถูกเหยียดหยาม เดินเสียงดังก็ไม่ได้ ต้องเดินตัวลีบ ราวกับหนูกลัวแมว

ครั้นเพลอซ้อนภาพชั้นที่เฒ่ากับคณิกาชายเหล่านี้ เสี่ยวจื่อก็ยังขลุ่ยหวาดผวา

เหลือบมองเจ้านาย กลับเห็นคุณชายยกจอกสุราขึ้นมาวดผ่านใต้ จมูกเล็กน้อย จิบเพียงคำเดียวก็วางกลับลงไปไม่แตะต้องอีก สุดท้ายก็นั่งนิ่งอยู่อย่างนั้นราวกับรูปปั้นที่ส่งผ่าเผย หอดมองออกไปนอกหน้าต่าง ไม่รู้ว่กำลังคิดอะไรอยู่ หรือว่าพบเบาะแสใดจากสุรา เกี่ยวกับคดีหรือไม่

เสี่ยวจื่อเกิดทุนบุชาเจ้านายของตนเกินไปแล้ว ถ้าหากรู้ว่าเธอเสี่ยง ไม่ได้กำลังครุ่นคิดเรื่องคดีเลยสักนิด ถ้าหากรู้ว่าเขากำลังคิดอะไรอยู่ เสี่ยวจื่ออาจตกใจจนล้มจำแบ่พรมเข็มทิ่มกันพurun

เพราะเธอเสี่ยงชิมสุราจิบหนึ่ง กลับรู้สึกว่ไม่หอมเลยสักนิด สู้กลิ่นหอมสะอาดบริสุทธิ์นั้นไม่ได้ กลิ่นหอมเบาบางกลับยังคงติดตรึงอยู่ที่ปลายจมูก เหม่อมองออกไป พานนึกถึงดวงตากระจำงใส่คู่่นั้น ดวงตาที่อัดแน่นด้วยอารมณ์ความรู้สึก ห่วงหา อารมณ์ เจ็บปวด โศกเศร้า ยืนดี วาดหวัง ประหลาดใจ สะเทือนใจ และอีกหลากหลายอารมณ์ที่เขาแปลความได้ไม่ครบถ้วน

เหตุใดบุรุษผู้นั้นถึงได้มองเขาเช่นนั้น

“ซุยเอ๋อร์มาแล้วขอรับ” ประตูเปิดกว้างเผยให้เห็นร่างบอบบาง เสื้อผ้าสีขาวววลนุ่มเบาแนบเนื้อขับเน้นเรือนร่าง ใบหน้างดงามแต่งแต้มด้วยสีแดงระเรื่อราวกับลูกท้อฉ่ำหวาน หน้าตาทำทางสมกับที่เป็นดาวเด่นของหอเซียงเซิน

แต่อาจเป็นเพราะสีเสื้อผ้าที่ทำให้เขาเพลอนึกเปรียบเทียบในใจ

นำมองสู่บุรุษชุดขาวผู้นั้นไม่ได้เลยแม้แต่น้อย ให้ตั้งลงมาเปรียบเทียบกับมีแต่จะกลับกลายเป็นลวงเกิน

“ซุ่ยเอ๋อร์คารวะคุณชาย” ร่างนั้นโค้งกายคำนับแบบบุรุษ ทว่าท่าทางกลับเนิบนาบนุ่มนวล กระตุ้นให้อยากเข้าไปประคอง เสอเสียงเพียงพยักหน้ารับครั้งหนึ่ง ซุ่ยเอ๋อร์จึงเดินเข้ามานั่งลงข้างๆ ยกกรีนสุราให้

เสอเสียงยังไม่ได้ถามเข้าเรื่องทันที เพียงแค่อจิบสุราไปเรื่อย รอดูท่าทีคล้ายอยากให้อีกฝ่ายตายใจ

ซุ่ยเอ๋อร์ขยับเข้าไปชิดใกล้ รินสุราตื้บกับแก้ม เอาอกเอาใจ ค่อยๆ ค่อยๆ ให้ดื่มจอกแล้วจอกเล่า คล้ายอยากให้อีกฝ่ายมีเมา

“อาจารย์!” หยางเชินเฟิงหลุดอุทาน

เงินจินเหิงมองสบตาลูกศิษย์ ขมวดคิ้วเคร่งเครียด ต่างฝ่ายต่างรู้กันโดยไม่ต้องเอ่ยปาก พวกเขาได้กลิ่นปีศาจ! กลิ่นอายนั้นชัดเจนขึ้นเรื่อยๆ เมื่อเสียงฝีเท้าดังผ่านหน้าห้องของพวกเขาไปหยุดอยู่หน้าห้องด้านข้างตามด้วยเสียงประตูเปิดออกและปิดลง

เหตุใดจึงมีปีศาจอยู่ที่หอคณิตาแห่งนี้ ทั้งยังเข้าไปในห้องของนายบ่าวผู้นั้น!?

กลิ่นอายปีศาจบ่งบอกอะไรได้หลายอย่าง โดยเฉพาะอย่างยิ่งเป็นกลิ่นที่เหม็นสาบเน่าปนคาบเลือดรุนแรงขนาดนั้น คนทั้งคู่กำลังตกอยู่ในอันตราย

เงินจินเหิงนั่งไม่ติดที่แล้ว เหลือบมองคณิตาชายที่ยังคงดีดพิณอยู่ที่มุมห้อง เขาขยับเข้าไปพูดคุยกับหยางเชินเฟิงแผ่วเบา วางแผนนัดแนะ ก่อนแยกย้ายกันลงมือทันที เขาทำที่เป็นอยากออกไปปลดทุกข์ ขอให้คณิตาช่วยนำทาง หลังจากนั้นหยางเชินเฟิงจึงปีนออกนอกหน้าต่างลัดเลาะไปปรอที่หน้าต่างห้องข้างๆ

หลอกล่อให้คณิตายืนรอเก้อ เงินจินเหิงลอบเดินอ้อมย้อนกลับไปที่เตรียมพร้อมอยู่ครู่หนึ่งก็กลิ่นใจฉลักประตูเข้าไปทันที

“ท่าน!? ท่านเป็นใคร เข้ามาได้อย่างไร” เสี่ยวจืออุทาน แวบหนึ่ง

คิดว่าลูกค้าห้องอื่นอาจเข้ามาติดห้อง แต่อีกเลี้ยวหนึ่งยังคงระแວดระวัง
แต่เมื่อลงบนกระบี่ที่วางไว้ข้างตัว

เงินจีนเหิงไม่สนใจเลี้ยวจื่อ กวาดตามองรอบห้อง ซะกักไปเล็กน้อย
เมื่อเห็นคณิกาชายตัวอ่อนระทวย นั่งกึ่งนอนแทบคร่อมอยู่บนร่างบุรุษผู้นั้น
เขาอ้าปากค้างก่อนมัมปากแน่น ตั้งสติกลับมา มองเห็นร่างแท้จริง
ของปีศาจแล้ว

“ปีศาจ...” เงินจีนเหิงเห็นแล้วแต่แวบหนึ่งกลับไม่รู้ควรเรียกมันว่า
อะไร ร่างจริงของมันมีลักษณะคล้ายรากไม้ เยื่อไม้หรือเส้นใยบางอย่าง
คล้ายเส้นเอ็นเส้นเลือดที่พันแน่นเป็นเกลียวลูกกลมไปทั่วร่าง เขารีบคว้า
เชือกวิเศษโยนไปทางคณิกาผู้นั้น เชือกเคลื่อนไหวดุจมีชีวิตเลียยรัดรอบ
เป้าหมายในทันที

ซูยเอ๋อร์ถูกเชือกวิเศษรัดตัวก็ดิ้นรนขูดขึ้น ทว่ายิ่งดิ้นเชือกก็ยิ่งรัดแน่น
ร่างมนุษย์ไร้หนทางหลบหนี ทว่านี่ไม่ใช่ร่างของมัน! มันตัดสินใจทิ้งร่างเดิม
ไปหาร่างใหม่ที่เหมาะสมเอาไว้

เส้นใยสีแดงคล้ำมากมายพวยพุ่งออกจากปากของซูยเอ๋อร์ ตรงดิ่ง
ไปหาเฮ่อเสียง

“ระวัง!”

เฮ่อเสียงได้ยินเสียงร้องเตือน พลันถีบร่างซูยเอ๋อร์กระเด็นพร้อม
พลิกโตะกลับมาป้องกันได้ทันท่วงที กลุ่มก้อนเส้นใยพลาตเป้าหมาย คล้าย
ลนลานหาร่างยึด หมุนวนเป็นเกลียว พุ่งไปทางเงินจีนเหิง

เฮ่อเสียงตัวดกระบี๋เข้าขวางทาง กรีดเส้นใยหลายเส้นขาดสะบั้น
โลหิตสีแดงคล้ำน่าเห่มีนสาดกระเจาย ทั่วไปแล้วกระบี่ธรรมดาย่อมไม่อาจ
ปราบปีศาจได้ แต่ดีที่ปีศาจตนนี้ไร้ผิวหนังหยาบหนา ไร้ร่างยึดเหนี่ยว
พลังจึงมีแต่จะอ่อนแอลง

มันตัดสินใจหนีตายออกไปทางหน้าต่าง ทว่าทางนั้นหยางเซินเฟิง
ดักรออยู่ก่อนแล้ว กลุ่มก้อนเส้นใยจึงชนเข้ากับยันต์ลวกร้อนไหม้เกรียม
มันกรีดร้องเสียงแหลมสูง ดิ้นรนจวนเจียนสิ้นฤทธิ์ เงินจีนเหิงจึงโยน
พลิกแก้วออกไปกักขังมันเอาไว้

ผลึกแก้วใสเปลี่ยนเป็นมีริ้วสีแดงวิ้งพลาบราวกับมีกลุ่มเลือดไหลวนอยู่ภายใน เขาใช้ยันต์ผนึกม้วนทับซ้ำอีกครั้งก่อนเก็บกลับลงไป

เงินจินเหิงถอนหายใจถึงปวดใจเล็กน้อย สาเหตุที่เขาไม่ใช่ผลึกแก้วตั้งแต่ต้นย่อมเป็นเพราะของสิ่งนี้มีราคาแพงเกินไป...ส่งสารไปส่งยงที่ต้องชุดใช้หนึ่งท่อมตัว ชื่นขว้างปาสุ่มสี่สุ่มห้า ปีศาจทำลายผลึกแก้วหนึ่งออกมาได้นั้นไม่ใช่สิ่งเปลี่ยนโดยเปล่าประโยชน์หรอกหรือ

การต่อสู้จบลง เงินจินเหิงก็หาข้อสรุปได้แล้ว

ที่แท้มันคือปีศาจกาฝาก

ปีศาจกาฝากอาศัยอยู่ในร่างมนุษย์ ค่อย ๆ กัดกร่อนกลืนกินอวัยวะจากภายใน แรกเริ่มแผ่ตัวอยู่อย่างเงียบเชียบแม้กระทั่งเจ้าของร่างก็ไมรู้ตัว มันจะยึดคุมบังคับร่างได้เฉพาะเวลาที่ร่างนั้นนอนหลับหรือหมดสติ จนเวลาผ่านไปค่อย ๆ กลืนกินสมองรวมถึงอวัยวะภายในจนหมดสิ้น ร่างนั้นจึงตกเป็นของมันโดยสมบูรณ์ ทว่านั่นก็ไม่ต่างจากศพเดินได้ ไม่นานศพย่อมเน่าสลาย มันก็ต้องย้ายหาร่างใหม่ วนเวียนไปเช่นนั้น

ปกติแล้วระยะเวลาแผ่ตัวและกลืนกินอาจยาวนานเป็นปีถึงสิบปีอยู่ร่วมกันไปเช่นนั้นจนกว่าร่างหนึ่งจะถึงขีดสุดอายุใช้งาน เพราะย้ายร่างครั้งหนึ่งก็ต่อเสียงเพิ่มครั้งหนึ่ง แล้วเหตุใดปีศาจตนนี้จึงได้ก่อคดีอุกอาจ ก่อคดีสี่ศพ ขุนนาง คณิกา รวมแล้วถึงหกศพภายในเวลาไม่ถึงสองเดือน

ถ้าหากปีศาจกาฝากตอบคำถามได้ มันคงต้องเล่าย้อนความไป

เริ่มตั้งแต่ที่มันได้กลืนหอมหวานเย้ายวนกินห้ามใจ มันจึงไล่ตามกลิ่นมาจนถึงเมืองนี้ มันไม่อาจทนรอให้ถึงเวลาที่เจ้าของร่างหลับ มันต้องการตามหาต้นตอของกลิ่นให้พบเร็วที่สุดก่อนที่จะถูกผู้อื่นแย่งชิงไป ทว่าถัดมากลิ่นนั้นกลับจางหาย ค้นหาเท่าไรก็ไม่เจอร่องรอย มันยิ่งร้อนใจ กัดกร่อนกลืนกินเพื่อครอบครองร่าง ย้ายร่าง วนเวียนไปเช่นนั้นจนมาถึงร่างขุนนาง ทว่าขุนนางผู้นี้กลับมัวเมาในกิเลสตัณหา ถูกกัดกร่อนได้ไม่เท่าไรก็หัวใจวายตายออกคณิกาสีก่อน มันจำต้องย้ายมายึดครองร่างคณิกาแทนอย่างช่วยไม่ได้

ถ้าหากสืบสาวไปแล้ว สิ่งที่ชักนำมันมา...ก็คือกลิ่นของเป่าเออร์

เสียงก็ยังคงนั่งกองอยู่กับพื้น เขาอ่อนล้าไม่ขึ้น อึ้งงัน ไม่อยากเชื่อในสิ่งที่ได้เห็นกับตา เธอเสียงกลับสงบนิ่งกว่ามาก หันมาโค้งคารวะพวกเขา “ขอบคุณผู้วิเศษทั้งสองที่ช่วยชีวิต”

หยางเฉินฟังแก้อกระดากกับสรรพนามนั้นจึงกล่าวแนะนำตนเองและอาจารย์

“ที่แท้เป็นอาจารย์เงินกับคุณชายหยาง” เธอเสียงเปลี่ยนคำเรียกขานก่อนแนะนำตนเองบ้าง

“คุณชายเฮ่อ” หยางเฉินฟังทักทายตอบ เข้าใจว่าอีกฝ่ายแซ่ ‘เฮ่อ’ ชื่อ ‘เสียง’ แต่เธอเสียงก็ไม่ได้แก้ไขความเข้าใจผิดนั้น เพราะไม่สะดวกเปิดเผยแซ่ของตนเอง

เสียงต่อสู้อีกทีก็คริกโครมเรียกให้ผู้ดูแลรีบรุดมา พบซุ่ยเอ๋อร์นอนเป็นศพก็กรีดร้องตกใจแทบหน้ามืดเป็นลม หน้าซ้าสภาพศพนั้นยังเหมือนกับสัตว์ปริศนาไม่ผิดเพี้ยน อวัยวะภายในถูกควักคว้านไปไม่มีเหลือ

เจ้าหน้าที่ทางการรีบรุดมา ไม่รู้ว่าเธอเสียงอธิบายเช่นไร เจ้าหน้าที่จึงไม่สร้างความลำบากใจให้พวกเขา ชักใช้ไม่นานก็ปล่อยเงินเงินเหิงกับลูกศิษย์เป็นอิสระ

“อาจารย์เงินกับลูกศิษย์เก่งกาจยิ่งนัก ไม่ทราบว่าเป็นวิชาของสำนักใดหรือ” เธอเสียงเดินออกมาส่งพลางชวนคุยหลายประโยค

“ไม่ใช่สำนักใหญ่โตมีชื่อเสียงใด เอ่อ เป็นเพียงสำนักเล็กๆ ตั้งอยู่ในป่าไฟไม่ไกลจากเมืองนี้” เงินเงินเหิงตอบกลับเกลื่อน ถ้อยคำที่เคยได้ยินบ่อยครั้งอย่าง ‘โง่งม’ กลับกลายเป็นคำชมว่า ‘เก่งกาจ’ ฟังแล้วให้ไม่คุ้นชินอยู่บ้าง

“ถ้าหากมีโอกาสดำต้องขอไปเยี่ยมเยือนคารวะสักครา น่าเสียดายที่วันนี้ยังต้องสะสางเรื่องราวุ่นวาย หรือไม่หากอาจารย์เงินและคุณชายหยางไม่ขัดข้อง พงษ์นี้ขอให้ข้าได้เลี้ยงอาหารขอบคุณพวกท่านสักมื้อ”

เหตุการณ์ผันแปรยากคาดเดา ยังไม่ได้ตามหาปีศาจแต่กลับเจอปีศาจ ตามไปเพื่อพิสูจน์แต่กลับเกิดเรื่องขึ้นเสียก่อน เงินเงินเหิงยังไม่มีโอกาสได้คลี่คลายข้อสงสัยที่ติดค้างในใจ ลอบมองหลายครั้งก็ยัง

คงเห็นมังกรน้อยนอนขดตัวเป็นเชือกสีทองม้วนหนึ่ง มองไม่เห็นกระดิ่งใบหน้าหรือแขนขา พอตีได้รับคำเชิญนี้ เขาก็ตอบรับอย่างยินดี

“เช่นนั้น แล้วพบกันพรุ่งนี้” เธอเสียงเดินไปส่งอีกระยะก็จำต้องกล่าวลา

ต่างฝ่ายต่างตั้งตารอนัดหมายที่กำลังมาถึง

ทว่าในคืนนั้น ยันต์ติดตูดูกเงินที่เขาเคยมอบให้เหล่านีศาจน้อยกลับเผาไหม้กลายเป็นเถ้าธุลี ถ่ายทอดข้อความว่า เกิดเรื่องใหญ่บนภูเขাপาไฟแล้ว

เรือนปาไฟปลีกวิเวกอยู่ท่ามกลางเทือกเขาสลับซับซ้อน มองไปทางใดเห็นเพียงทิวไฟสุดสายตา ตกตึกคำคืนรอบด้านมืดมิดเงียบสงัด มีเพียงเสียงเมลงขับขาน ผสานเสียงน้ำตกแว่วมาไกลๆ บนท้องฟ้ามีจันทร์เสี้ยวส่องแสงนวลตา ดวงดาราพราวระยับ สมาชิกเรือนปาไฟต่างหลับใหลอยู่ในห้วงนิทรา

ภายในห้องนอนห้องหนึ่งกลับมีเสียงกุกกัก ม่านเตียงเปิดแง้มเผยให้เห็นดวงตากกลมโตคู่หนึ่ง เงาสลัวก่อนกลมค่อยๆ ปีนป่ายข้ามร่างที่นอนขวางทางอยู่ข้างๆ กลิ้งร่วงหล่นลงพื้นดังตุบ!

ไม่มีเสียงร้องอุทานโอดโอย ดวงตาใสแจ๋วคู่นั้นชะเง้อมองกลับขึ้นไปบนเตียง ค่อยยังชั่ว ไม่มีการขยับเคลื่อนไหว เบนหน้าไปมองทางประตู กำหนดเป้าหมายได้แล้วก็ตั้งหน้าตั้งตาดูลานอย่างว่องไว ไม่นานเงาก่อนกลมนั้นก็ปีนป่ายข้ามธรณีประตู ผ่านออกจากเรือน มุ่งหน้าเข้าไปในปาไฟ กลืนหายไปกับความมืดมิดยามราตรี

“เล่นเสียจุ! เจ้านอนเฝ้ายังไงให้เปาเออร์หายไปได้!”

ถัดจากนั้นราวหนึ่งกัณฐะ เสียงตะโกนโวยวายดังลั่นสนสะเทือนทั่วทั้งเรือนปาไฟพลันสว่างไสวด้วยแสงตะเกียง

หย่องหยวนสังหรณ์ใจแปลกๆ ลูกขึ้นมากกลางดึกจึงแวะไปตรวจสอบดูสักหน่อย ไม่คาดว่ากลางร้ายจะกลายเป็นจริง เปาเออร์ไม่อยู่ในห้องนอนแล้ว!? เล่นเสียจุสะลึมสะลือลืมหูลืมตาขึ้นมา ทันทีที่รู้ว่าข้างกายว่างเปล่า

ก็แตกตื่นตกใจ

นับตั้งแต่ครั้งก่อนที่ทารกน้อยหายตัวไป พวกเขากระมักระวังขึ้นอย่างมาก ผลัดเวรกันเฝ้าดูไว้ไม่ให้คลาดสายตา แม้แต่ยามคำคืนก็ยังต้องมานอนเฝ้าอยู่ข้างๆ ผลสุดท้ายก็ยังไม่วาย...เป่าเออร์หายตัวไปอีกแล้ว!?

“พวกเจ้าอย่าเพิ่งทะเลาะกัน รีบช่วยกันตามหาเป่าเออร์ก่อนเถิด” สมาชิกเรือนป่าไผ่มารวมตัวกันครบแล้ว ป่าหิยี่ผู้อาวุโสที่สุดในที่นี้จึงออกความเห็น

หย่งหยวนโมโหฮึดฮัด เล่นเสยจูผู้นำสงสารได้แต่ม้มปากแน่น ไปเหมียนเคยมีความผิดครั้งก่อนจึงไม่กล้าพูดมาก จางมู่ยืนอยู่ในมุมมืด ลองสอบถามวิญญูณที่คุ้นเคยกัน แต่ครั้งนี้วิญญูณเหล่านั้นก็ไม่ทันสังเกตเห็นเหตุการณ์

ป่าหิยี่เสนอให้แยกย้ายกันออกค้นหา ตนเองและอวี่รับหน้าที่ตรวจค้นภายในเรือน ให้อีกสี่คนที่เหลือกระจายกันไปค้นหาลี้ทิด แน่แน่นอนว่าให้ระมักระวังตัว อย่าก้าวออกนอกเขตอาคมเป็นอันขาด ทั้งสี่พยักหน้ารับคำ

“เจ้าหายตัวไปหาเป่าเออร์ไม่ได้หรือ” ไปเหมียนนึกขึ้นได้ก็ถามขึ้นมา หย่งหยวนขมวดคิ้วส่ายหน้า ถ้าหากทำได้เขาเองก็อยากทำเช่นกัน ทว่าจนถึงตอนนี้เขากลับยังคงไม่เข้าใจถึงกลไกของพลังนั้น ไม่สามารถบังคับได้ตั้งใจ รู้เพียงจิตใต้สำนึกสั่งให้ร่างกายเคลื่อนไหวไปเอง ยามที่เป่าเออร์เรียกหาหรือสัมผัสได้ถึงอันตราย ถ้าหากมองในแง่ดี อาจแปลว่าเวลานี้เป่าเออร์ยังไม่พบอันตรายใดๆ

ป่าไผ่กว้างใหญ่ทั้งยังมีมิติ ทารกน้อยตัวเล็กเท่านั้นย่อมจมหายไป ในพงหญ้า รวากับงมหาเข็มในมหาสมุทร พวกเขาช่วยกันค้นหาแทบพลิกแผ่นดินอยู่ครึ่งชั่วยามก็ไม่พบร่องรอย จนกระทั่งชั่วขณะหนึ่ง ป่าหิยี่เงยหน้าขึ้นมากุหาอย่างตกใจ

“เขตอาคม! ผู้ใดทำลายเขตอาคมแล้ว!?”

เป็นจังหวะเดียวกับที่หย่งหยวนรู้สึกวโลภหมุนคว้าง ร่างกาย

กลายเป็นหมอกควันสายหนึ่ง เคลื่อนย้ายมาปรากฏตัวอยู่ข้างแม่น้ำ
ทันเห็นร่างกลมป้อมกำลังคลานก้าวข้ามเขตอาคมออกไป

ทันทีที่ร่างของเปาเออร์ทะลุผ่าน เขตอาคมแข็งแกร่งที่ขวางกั้น
ตัดขาดไปไผ่ออกจากโลกภายนอกมานานหลายสิบปี พลันเกิดรูโหว่
ขนาดใหญ่

“เปาเออร์!” หย่งหยวนรีบทะยานเข้าไปอุ้มร่างนั้นขึ้นมา ทั้งตกใจ
ทั้งโมโห ทั้งร้อนใจ ไม่ว่าร่างเล็กจะตีแขนตีขาตีหนีเพียงใดก็จับเอาไว้
แน่นไม่ยอมปล่อย ถึงขั้นอยากจับตีกันให้หลาบจำ เด็กหนุ่มถอยกลับ
เข้ามา มองรูโหว่นั้นอย่างสับสน

“เหตุใดเขตอาคมถึงได้...แล้วนี่จะทำอย่างไรกันดี” เหตุใดเปาเออร์
ถึงได้ทำลายเขตอาคมที่แข็งแกร่งนี้ลงได้ กลายเป็นรูโหว่แบบนี้ แล้วเขา
ควรทำอะไร อาจารย์ก็ไม่อยู่

หย่งหยวนสงบสติ ทบทวนอาคมป้องกันที่เคยเรียนรู้มาในใจ
หวังอุดรูโหว่นี้เอาไว้ชั่วคราว รอให้อาจารย์กลับมา

ทันใดนั้นเอง เบื้องหน้าเขากลับมีแสงสว่างจ้าสาดส่อง หรีตามอง
อีกครั้งหลังแสงจางลง ปรากฏร่างของบุรุษผู้หนึ่ง เดินก้าวข้ามผ่านเขต
อาคมเข้ามา

ผู้บุกรุก!?

หย่งหยวนถอยกรูด ดวงตาแข่งกร้าวจับจ้องบุรุษแปลกหน้าอย่าง
ระแวดระวัง มือหนึ่งกอดกระชับเด็กน้อยในอ้อมแขน อีกมือเสกกระบี่
อาบเปลวไฟเตรียมพร้อม

ลับหลังลอบเผยยันต์ส่งข่าวออกไปพร้อมกัน แจ้งเตือนภัยแก่สมาชิก
ในเรือนป่าไฟ รวมถึงอาจารย์กับศิษย์พี่ใหญ่ที่อยู่ห่างไกลออกไป

เสี่ยวจื่อลอบมองเจ้านายของตนหลายครั้ง **วันนี้**คุณชายตื่นมาแต่เช้าตรู่
มุ่มปากโค้งขึ้นเล็กน้อยอย่างหาได้ยาก บ่งบอกว่าเจ้าตัวอาภรณ์ดีมากเพียงใด

แม้แต่เสื้อผ้าเครื่องแต่งกายที่ปกติไม่ค่อยให้ความสำคัญ ยิ่งเวลา
เดินทางไกลมักพกสัมภาระติดตัวไม่มาก สวมใส่ชุดเดิมวนซ้ำหลายวัน

เป็นเรื่องธรรมดา แต่เมื่อคืนคุณชายถึงกับให้เขาส่งพิราบสื่อสารออกไปให้ทางตำหนักพักร้อนจัดส่งเสื้อผ้ามาสองสามหีบ

ตอนแต่งตั้งบรรดาคักดีอ่อง กำหนดเขตคักดินา ฮ่องเต็กได้พระราชทานตำหนักพักร้อนแถบนี้ให้ด้วยหลังหนึ่ง อยู่ห่างจากที่นี่ไปราวแปดสิบลี้ ข้าวของเครื่องใช้บางส่วนขององค์ชายก็ทยอยขนย้ายจากชายแดนไปไว้ที่นั่นแล้ว ยังมีของพระราชทานอีกหลายหีบ หันที่ที่บ่าวรับใช้ได้รับสารก็เร่งรีบจัดแจงส่งมาเร็วออกมาตั้งแต่ฟ้ายังไม่สว่าง องค์ชายล้างหน้าบ้วนปากเสร็จ หีบเสื้อผ้าสามหีบก็นำส่งมาถึงพอดี

เสี่ยวจื่อตอลอบมองเจ้านายของตนอีกหลายแวบไม่ได้ ร่างสูงใหญ่อยู่ในชุดสีเขียวเข้ม สวมทับด้วยเสื้อคลุมสีดำปกคลุมปลายกิ่งไผ่สลับซับซ้อน ลำไผ่เหยียดตรง ใบอ่อนพลีวไหวลู่ลม กระเรียนตัวหนึ่งเกาะอยู่บนกิ่งไม้ กระเรียนอีกตัวสยายปีกกว้างคล้ายบินกลับรัง เส้นด้ายไล่เจดสีเขียว ดำ เหลืองเงิน แดง และทองเล็กน้อย ลวดลายงดงามมีชีวิตชีวา ธรรมชาติร่มรื่นกลบกลืนอายุดุดันจากสนามรบ ขับเน้นความหล่อเหลาอบอุ่นอ่อนโยน

บ่าวคนสนิทเช่นเขาถึงกับต้องลอบขยี้ตาหลายครั้ง ไม่เคยเห็นเจ้านายของตนพิถีพิถันกับการแต่งกายถึงเพียงนี้มาก่อน กระทั่งเข้าร่วมงานเลี้ยงในวังยังแต่งกายเพียงให้เหมาะสมตามถูกต้องตามพิธีการ

คุณชายอารมณ์ดีเช่นนั้นมาจนถึงหอสุรา จนถึงตอนที่เสี่ยวเอ๋อร์โค้งกายส่งมอบจดหมายให้ฉบับหนึ่ง หลังคลี่จดหมายออกอ่าน รอยยิ้มบนมุมปากนั้นค่อยๆ เจื่อนจางลง

ห้องรับรองก็จองไว้แล้ว อาหารวางเรียงรายอยู่บนโต๊ะ ชาตักก็แต่คนเท่านั้น

เสี่ยวเสียนก็อ่านจดหมายในมือ ตัวอักษรบ่งบอกลักษณะนิสัยของผู้เขียน เส้นตรงขีดขวางแนวแน่มั่นคง ปลายพู่กันสะบัดพลิ้วนุ่มนวลอ่อนโยน ถ่ายทอดถ้อยคำขอภัยที่ไม่อาจมาตามนัดหมาย กระแสด่วนไม่อาจหลีกเลี่ยง ถ้าหากมีโอกาสหวังจะได้พบกันอีกครั้ง

ในจดหมายยังแนบถุงผ้าใบเล็ก ภายในเป็นกระดาษพับคล้ายยันต์

แผ่นหนึ่ง ระบุว่าขอมอบยันต์คุ้มภัยไว้ให้แทนคำขอโทษ พวกติดตัวไว้ช่วยผ่อนเบาภัยอันตรายได้ครั้งหนึ่ง

แท้จริงแล้วยันต์คุ้มภัยนี้เป็นเงินจันทน์เทกองทองคำ ผลิตจากพลังตะบะของตนเขียนขึ้นมา นับจากครั้งก่อนที่ถูกศิษย์พบเคราะห์ร้ายเกือบถึงชาติ เขาจึงทำยันต์นี้ขึ้นให้พกพาไว้คนละชิ้น แต่ไม่ได้บอกรายละเอียดว่า ช่วยผ่อนเบาเคราะห์ภัยได้หนึ่งส่วน ก็คือแบ่งให้ผู้เขียนยันต์รับแทนหนึ่งส่วน

શેอเสียงเก็บถุงผ้าใบเล็กนั้นลงไปในส้าบเสื้อ มองอาหารมากมายที่วางเรียงรายบนโต๊ะกลับไม่มีความรู้สึกอยากอาหาร เขาสิ้นกระตือรือร้นเป็นสัญญาณเรียกเสี่ยวเอ๋อร์เข้ามา

“เมื่อเดือนก่อนข้าเคยมาที่หอสุราแห่งนี้ครั้งหนึ่ง พบทารกน้อยหน้าตาน่าเอ็นดู คาดว่าเป็นบุตรหลานของคนในหอสุรา...” शेอเสียงนึกถึงเด็กน้อยที่ตนเคยมอบหยกพกติดตัวให้ไป อธิบายรูปพรรณสัณฐานรวมถึงเสื้อผ้าที่เด็กน้อยผู้นั้นสวมใส่

เสี่ยวเอ๋อร์กลับมีสีหน้าหงุดหงิด ปฏิเสธว่าไม่เคยมีคนในหอสุราพบบุตรหลานมาเที่ยวเล่นเป็นการรบกวนลูกค้า สุดท้ายเสี่ยวเสียงจึงได้แต่โบกมือให้เสี่ยวเอ๋อร์กลับออกไป

อยากพบ...แต่กลับไม่ได้พบ

เผชิญกับความรู้สึกเดิมซ้ำอีกครั้ง ใจพลันหดหู่ลงอีกหนึ่งส่วน

ร่างสูงขยับลุกเดินออกไป เสี่ยวจื่อหันมองอาหารเต็มโต๊ะอย่างเสียดาย แต่ก็จำต้องรีบรุดติดตามเจ้านาย

กลับมาถึงโรงเตี๊ยม พบองครักษ์ที่ส่งออกไปสืบข่าวมารออยู่ก่อนแล้ว शेอเสียงคลี่ม้วนกระดาษออกอ่าน สีหน้าพลันเย็นชาลง

“ดูเหมือนว่าคนพวกนั้นจะร้อนตัวใหญ่แล้ว”

องค์ชายองค์หนึ่งพัวพันกับคดีค้าเกลือเถื่อน อย่างดีหากไม่ล้ำเส้นสองเต้าอาจยอมหลบตาข้างหนึ่งลืมนตาข้างหนึ่ง หรือหากมีผู้ถวายฎีกาฟ้องร้อง อย่างมากก็อาจโดนลงโทษตัดเบี้ยหวัดกับบริวาร แต่ถ้าพัวพันไปถึงการซื้อขายอาวุธ นี่ก็ไม่ใช่เรื่องเล็กน้อยแล้ว ถ้าสืบสาวพยานหลักฐานชัดเจนออกมาได้ อาจถึงขั้นโดนลั่นขั้วอำนาจหนึ่งลงมาได้

หลังจากพื้นที่แถบนี้ตกเป็นเขตคักดินาของเขา คนบางคนก็ร้อนตัว รีบร้อนเก็บกวาดทำลายหลักฐาน ซ้ำคนปิดปาก นายอำเภอคนเก่าก็อาจเป็นหนึ่งในนั้น

ว่าที่นายอำเภอคนใหม่ ดูทำต่อให้ไม่ถูกปีศาจฆ่าตาย สุดท้ายก็คงไม่พ้นโดนลอบสังหารเข้าสักวัน แต่พอตายลงด้วยสาเหตุลึกลับเช่นนั้น กลับกลายเป็นการสมเชื่อไฟให้ต่างฝ่ายต่างหวาดระแวง สองฝ่ายต่อสู้แย่งชิง เขากลับถูกดึงลงไปอยู่กลางกระดาน

“ไป พวกเรากลับตำหนักพักร้อนกันก่อน”

เฮ้อเสียงสั่งการ ผู้ติดตามส่วนใหญ่ล้วนมีพื้นเพมาจากกองทัพ ปฏิบัติรวดเร็วฉับไว เก็บข่าวของไม่นานก็ตวัดขึ้นหลังม้าออกเดินทางทันที

ตอนที่

33

ผู้บุกรุก

ยันต์ส่งข่าวมากลางดึก กว่าพวกเขาจะกลับถึงป่าไผ่ ก็เกือบรุ่งสาง

แสงทองส่องผ่านขอบฟ้า ทอดทับทิวไผ่เป็นเงายาว หน้าเรือน ป่าไผ่บุรุษแปลกหน้าผู้หนึ่งยืนอยู่ไต้ร่มไม้ อีกฝั่งหนึ่งเป็นสมาชิกป่าไผ่ ยืนกระจุกตัวรวมกันเป็นกลุ่ม สีหน้าท่าทางระแวดระวัง คล้ายยืนคุมเชิง กันอยู่เช่นนั้น

เดินจั้นเหงิกกลับมาถึง ภาพที่เขาเห็นก็คือภาพนี้

“อาจารย์! พี่ใหญ่!” เหล่าปีศาจน้อยเห็นพวกเขาก็รีบรุกกันเข้ามา ประสานเสียงร้องเรียกระดมรวมกับลูกนกในรังที่รอพ่อแม่กลับมาป้อนอาหาร แย่งกันพูดคนละคำสองคำจนเขาเวียนศีรษะ แต่เห็นลูกศิษย์แข็งแรง ปลอดภัยดีก็ให้เขาใจลงไปมาก เป่าเออร์น้อยกลับนอนหลับปุ๋ยไม่รู้เรื่องราว

บุรุษแปลกหน้าผู้นั้นยังคงยืนอยู่ที่เดิม เห็นเขาหันมองไปก็กล่าว ทักทายคำหนึ่ง “นักพรตเดิน”

เดินจั้นเหงิกเลิควี เกาเมืองหลังบุรุษผู้นั้นเป็นมังกรตัวใหญ่มหึมา เกล็ดสีฟ้าครามเหลือบทองแวววาว ทั้งดงาม ทั้งสง่างาม ข้อสันนิษฐาน หนึ่งพลันผุดขึ้นมาในใจ

บิดาของหยางเชินเฟิง...?

ฟังคำบอกเล่าเหตุการณ์คร่าว ๆ จากหย่งหยวน เฉินจินเหิงก็ให้ลูกศิษย์ แยกย้ายกันไปพักผ่อน ก่อนเชื้อเชิญอาคันตุกะเข้าไปสนทนาในห้องหนังสือ เขาหยิบกล่องใบหนึ่งส่งมาจากชั้นวาง ภายในเป็นเกล็ดปลาสีซีดจาง ที่ซึ่งสูญหินหรือแม่น้ำหยางเคยฝากเอาไว้ คาดว่าอีกฝ่ายคงตามรอยของ ชิ้นนี้มาจนถึงที่นี่ เขาจึงยื่นกล่องใบนั้นส่งกลับคืนให้เจ้าของ

“ไม่ทราบว่าคุณควรเรียกท่านว่าอย่างไร เจ้าสมุทร...หรือว่า ชงจิ่วไชว”

เฉินจินเหิงหยิ่งแข็ง นี่เป็นสิ่งที่เขาสงสัยมาโดยตลอด เคยคิดว่าแสงสีฟ้าทองที่มองเห็นในตัวชงจิ่วไชวอาจเกิดจากการฝึกเซียน แต่ประสบการณ์หลายปีที่ผ่านมาทำให้เขาสืบได้ว่าไม่ใช่ ยิ่งได้เห็นเงามังกร ของบุรุษเบื้องหน้า คำตอบก็ยิ่งแจ่มชัด

“ไม่อาจปิดบังดวงตาของท่านได้จริง ๆ” มังกรเจ้าสมุทรไม่ปฏิเสธ เพียงรับกล่องนั้นมาเปิดออก ทอดมองเกล็ดปลาสีซีดจาง แววตา หม่นหมองลงเล็กน้อย

ปลายปีก่อน แม่น้ำหยางจากไปด้วยโรคชรา หยางเซินเฟิงไปดูใจ นางเป็นครั้งสุดท้าย ยามนั้นใบหน้าของนางมีริ้วรอยคล้ายสตรีอายุสี่สิบปี แต่ผมเผ้าเป็นสีขาวโพลนทั้งศีรษะแล้ว นางจากไปด้วยรอยยิ้มเปี่ยมสุข ร่ายล้อมด้วยบุรุษทั้งสองที่นางรัก สามิและบุตรชาย ชงจิ่วไชวในวัยสี่สิบปี อยู่ดูแลสุสานของนางที่ตั้งอยู่ท่ามกลางทุ่งดอกไม้ นั่นเป็นทิวทัศน์ที่นาง ชอบมากที่สุดแห่งหนึ่ง

เทพมังกรปรากฏตัวเช่นนี้ คงแปลว่าชงจิ่วไชวสิ้นอายุขัยลงแล้ว เช่นกัน

“ถ้ากล่าวให้ถูกต้องก็คือ เขาเป็นจิตหยั่งรู้เสียวหนึ่งของข้า ตัวข้า แปรรับหน้าที่ดูแลเมืองใต้บาดาล ไม่อาจฉละจากหน้าที่ได้นานเพียงนั้น” ระหว่างที่เขาฉมนอยู่ใต้บาดาล เขาได้แบ่งจิตหยั่งรู้เสียวหนึ่งของตนลงไป เกิดใหม่

“เหตุใด...” เฉินจินเหิงหลุดปากคำหนึ่ง กลับรู้สึกว่าเขาไม่ควร ละลาบละลั้วสอดรู้เหตุผลส่วนตัวของผู้อื่น เจ้าสมุทรกลับตอบคำถาม ของเขา คล้ายต้องการผู้รับฟัง

“วาสนาของข้ากับนางมีเพียงเท่านี้...เดิมทีเทพกับมนุษย์ก็ไม่อาจรักกัน ผิดกฎสวรรค์ ผิดหลักฟ้าดิน ท้นที่ที่นางออกจากเมืองได้บาดาลไปก็ถูกกำหนดไว้แล้วว่าไม่อาจกลับเข้ามาได้อีก”

พลัดหลงเข้ามาในเมืองใต้บาดาลยังอ้างได้ว่าเป็นชะตาลิขิต แต่ถ้าเขาไปพาตัวนางกลับมา นั่นจึงถือเป็นการละเมิดกฎสวรรค์อย่างแท้จริงกว่าเขาจะรู้ว่านางจากไปก็สายเกินไปแล้ว ต่อให้ลงโทษสาวใช้ที่คิดไม่ซื่อทว่าสิ่งที่เกิดขึ้นแล้วก็ไม่อาจย้อนกลับไปได้แก้ไขได้อีก

“ถึงอย่างไรเทพกับมนุษย์ก็มีอายุขัยแตกต่างกันมากเกินไป เช่นนั้นไม่สู้...ให้ได้รักกันชาติหนึ่ง”

ชีวิตมนุษย์แสนสั้น สังขารโรครา คงไม่มีผู้ใดอยากอยู่ต่อหน้าคนรักที่เยาว์วัยในขณะที่ตนเองแก่ชราลงเรื่อย ๆ เป็นเขาที่ติดค้างนางได้ซัดเซยให้นางชาติหนึ่ง ได้จัดพิธีแต่งงานถูกต้องตามประเพณี ได้จับจู๋มมือกันไปจนแก่เฒ่า ให้นางได้จากไปอย่างหมดห่วง

“เป็นเช่นนั้นก็ดีอยู่แล้ว”

แวตาทที่ทอดมองเกล็ดปลาสีซีดจาง เผยความเปล่าเปลี่ยวอ้างว้าง กิ่งปล่อยาวง

เงินจิ้นเหิงมองแล้วกลับสะท่อนใจ เทพกับมนุษย์ไม่อาจรักกันแล้วถ้าเป็นเซียนถึงมารกับมนุษย์เล่า...เป็นเขาที่ยึดติดเกินไปใช่หรือไม่อย่างไรก็ไม่อาจปล่อยวางลงได้

“ข้าต้องขอขอบคุณนักพรตเงิน ถ้าหากไม่ได้ท่านช่วยชีวิตจากนักพรตนอกரிตผู้้นั้น ข้าก็คงไม่สามารถพ้นเคราะห์มาดูแลพวกนางสองแม่ลูกได้ตามที่ตั้งใจไว้” เทพจุติลงไปเป็นมนุษย์ ต้องผจญเคราะห์ใหญ่ครั้งหนึ่ง เคราะห์ถึงขนาดของซงจิ่วไชวี่ก็คือนักพรตนอกริตผู้้นั้น

“ท่านยังเป็นอาจารย์ดูแลสั่งสอนบุตรชายข้าให้เติบโตใหญ่มาได้อย่างดี ถือว่าเจ้าสมุทรผู้นี้ติดหนี้บุญคุณท่านถึงสองเรื่อง ถ้าหากมีสิ่งใดที่ข้าสามารถช่วยเหลือได้ เชิญนักพรตเงินบอกกล่าวได้ทุกเวลา”

เงินจิ้นเหิงไม่มีความปรารถนาใด เว้นเพียงเรื่องหนึ่งที่ฉายแวบขึ้นมา

“ท่านเทพพอจะทราบหรือไม่ว่า มีสิ่งใดหรือของวิเศษใดที่สามารถ

ตรวจสอบอดีตชาติของคนผู้หนึ่งได้”

เทพมังกรมองเขานิ่งนาน คล้ายมองคนดื้อรั้นผู้หนึ่ง ชงจิ๋วไขว่รู้เรื่องราวของเฮยเสอ ย่อมคาดเดาได้ว่าเขามองไปเพื่ออะไร สุดท้ายก็ถอนหายใจ

“เท่าที่ข้ารู้ หนึ่งคือบันทึกบุญกรรมของปรโลก จดบันทึกเรื่องราวที่บุคคลนั้นเคยกระทำทั้งในชาตินี้และอดีตชาติ หนึ่งคือม้วนลิขิตชะตาชีวิตของสวรรค์ กำหนดดวงชะตาในอนาคตของบุคคลผู้นั้นเชื่อมโยงกับอดีตที่เคยกระทำมา”

เจ้าสมุทรขบคิดอีกครู่ใหญ่ก่อนกล่าวต่อ “ยังมีเทพองค์หนึ่ง เล่าขานกันว่าเขาถือกำเนิดจากสละหยกของเจ้าแม่หวังหมู่ มีกายทิพย์เป็นดวงแก้วส่องกระจ่างสามประการ ส่องหล้า ส่องกาย ส่องจิต ส่องหล้าคือมองเห็นทั่วทุกแห่งหนดูจันฉ่องส่องหล้า ไม่ว่าสถานที่นั้นจะอยู่ใต้เขตอาคมค่ายกล หรือมนตร์มายาใด ส่องกายคือมองเห็นร่างแท้จริงของทุกสรรพสิ่งไม่ว่าจะเป็นเทพเซียน ปีศาจ หรือภูตผีวิญญาน ส่องจิตคือมองเห็นความรู้สึกนึกคิดจิตใจ รวมไปถึงความทรงจำของชาตินี้และอดีตชาติ”

เฉินจินเหิงฟังถ้อยคำเหล่านั้นราวกับได้ยินเสียงวิ้งดังขึ้นในศีรษะ หัวใจเต้นผุดจิ่งหวะอย่างประหลาด ได้แต่พึมพำถาม “แล้วตอนนี้เทพองค์นั้น...”

อีกฝ่ายกลับส่ายหน้าช้า ๆ “ข้าอยู่ใต้บาดาลมานาน รู้เพียงว่าหนึ่งหมื่นปีก่อนเกิดมหาสงครามระหว่างเทพกับปีศาจ เทพองค์นั้นก่อความผิดต้องรับโทษมหันต์ นับแต่นั้นมาก็ไม่เคยได้ยินข่าวคราวของเขาอีกเลย”

เฉินจินเหิงเรียกหยางเชินเฟิงเข้ามาในห้องหนังสือ ให้สองพ่อลูกได้มีโอกาสพบปะพูดคุยกันตามลำพัง ไม่ว่าเจ้าสมุทรจะตัดสินใจเปิดเผยความจริงกับบุตรชายมากน้อยเพียงใด หรือหยางเชินเฟิงรับรู้แล้วจะมีปฏิกิริยาตอบสนองอย่างไร ล้วนแต่เป็นสิ่งที่เขาไม่อาจจะเกณท์ก้าวค่าย ไม่ว่าผลลัพธ์จะออกมาดีหรือร้าย เวลานี้เขาทำได้เพียงเฝ้ารอให้กำลังใจอยู่ด้านนอก

เหล่านี้อาจน้อยแยกย้ายกันไปพักผ่อนที่ห้องของตนเอง แต่กลับไม่มีผู้ใดนอนหลับลง ฟ่ำสว่างจ้าได้เวลาอาหารเช้าแล้ว แต่ละคนจึงต้อมๆ มองๆ ออกมารวมตัวกันที่โต๊ะตัวใหญ่หน้าเรือน

เป่าเออร์ตัวต้นเหตุของเรื่องวุ่นวายทั้งหมดกลับเป็นผู้เดียวที่หลับสนิทหลับสบาย หลังได้กลิ่นซาลาเปาหอมกรุ่นก็ตื่นขึ้นมา สองตาใสแจ๋ว สองขาเดินเตาะเตาะ ชูสองมือรับซาลาเปาลูกใหญ่ไปกัดคำโต เคี้ยวหมบหมับเต็มปาก

ผ่านไปสักพักประตูห้องหนังสือเปิดออก สายตาทุกคู่พลันจ้องมองไปที่ศทางเดียวกัน บุรุษในชุดสีฟ้าครามสง่างามก้าวออกมาก่อน ใบหน้าหนึ่งเรียบดูทะเลลึกยากหยั่งถึง มหาสมุทรเว้งว่างอ้างว้าง หยางเซินเฟิงที่เดินตามออกมามีสีหน้าแข็งทื่อไม่เป็นธรรมชาติอยู่บ้าง ท่าทางเหมินเฉย กิ่งท่าเห็น

“ท่านเจ้าสมุทร รับประทานอาหารเช้าด้วยกันหรือไม่” เฉินจินเหิงคิดเพียงอยากพ้อนคลายบรรยากศที่น่าอึดอัดนั้นลง พุดแล้วก็ฉุนขึ้นได้ว่าเทพเซียนย่อมมีทิพย์ ให้รู้สึกเกอกระดากอยู่บ้าง

“ขอบคุณสำหรับคำเชิญ เสียดยการะหน้าที่รัดตัวไม่อาจจ้งอยู่ได้นาน” เจ้าสมุทรกล่าวพลางเหลียวกลับไปมองด้านหลังเล็กน้อย

“ปากท่านดูเลอาเฟิงแล้ว...” ถ้อยคำเรียกขานเช่นเดียวกับที่ซิง-จิ่วไชวเคยใช้ ส่งผลให้แววตาของหยางเซินเฟิงวูบไหว แต่ยังคงหลุบตาลงไม่กล่าวคำใด

เทพมังกรได้แต่ตั้งสายตากลับมา ก้าวเดินหลายก้าว ก่อนจะสะดุดมองร่างกลมป้อมที่กำลังเคี้ยวซาลาเปาเต็มปาก “เด็กน้อยผู้นี้...”

เฉินจินเหิงอดคาดหวังไม่ได้ เพราะตัวตนและที่มาของทารกน้อยยังคงเป็นปริศนา “หรือว่าท่านรู้...” เจ้าสมุทรกลับส่ายหน้า ประโยคถัดมายังไม่ได้ช่วยคลี่คลายความสงสัย

“ข้าสัมผัสได้เพียงว่าเด็กน้อยผู้นี้มีอิทธิฤทธิ์มากล้นเกินคาดเดา ไม่เหมาะให้ดำรงอยู่บนแดนมนุษย์ ไม่สู้ให้ข้าพาเขาไปด้วย จะเป็นการปลอดภัยต่อทุกฝ่ายมากกว่า”

เงินจีนเหิงถึงกับสิ้นไร้ค่าพุดไปชั่วขณะ

บุตรของตนเองฝากให้ผู้อื่นเลี้ยง...แต่กลับคิดจะพาตัวบุตรของผู้อื่นไป

เขาได้แต่ปรับอารมณ์อยู่ชั่วครู่ จริงอยู่ที่ว่าพลังของเป่าเอ๋อร์นำตื่นตระหนกเกินไป ยังไม่อาจหาคำอธิบายว่าเหตุใดปีศาจหมาป่าตนนั้นจึงกลับกลายเป็นหมาป่าธรรมดา ครั้นนี้ถึงกับทำลายเขตอาคมที่แข็งแกร่งลงเพียงแค่คลานข้ามผ่าน ยิงดีที่ผู้บุกรุกไม่ใช่ผู้ประสงค์ร้าย ทั้งยังใช้พลังเทพช่วยอุดรอยร้าวกลับคืนดังเดิม

“มีวิธีป้องกันแก้ไขหรือไม่” เงินจีนเหิงลองถามหาทางเลือกอื่น

“ยังมีอีกวิธีหนึ่ง ฝึกพลังบางส่วนเอาไว้ชั่วคราวจนกว่าเขาจะเติบโตให้รู้ความ รู้หนักเบา รู้จักควบคุมพลังของตนเองให้ได้เสียก่อน”

“ฝึกนั้น สามารถช่วยกลบกลืนอายุเฉพาะตัวของเขาด้วยหรือไม่”

เจ้าสมุทรเลิกคิ้ว มองไปเห็นจี้หยกกลางอาคมที่ห้อยอยู่รอบคอของทารกน้อยก็เข้าใจ

“ย่อมได้” เห็นอีกฝ่ายยังคงลังเลจึงกล่าวเสริม “ฝึกนี้ไม่เป็นอันตราย เมื่อถึงเวลาที่เหมาะสม เขาจะสามารถกลืนพลังได้ด้วยตนเอง”

เงินจีนเหิงครุ่นคิดพิจารณาข้อดีข้อเสีย ปัญหาที่น่าวิตกที่เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่อง กลิ่นของเป่าเอ๋อร์ที่กวักเรียกปีศาจมารวมตัวกัน คำนี้ถึงความปลอดภัยของตัวทารกน้อยและบรรดาลูกศิษย์ในเรือนป่าไผ่เป็นสำคัญ สุดท้ายจึงพยักหน้า

เหล่าปีศาจน้อยนั่งรายล้อมอยู่รอบโต๊ะ เห็นนุรุษแปลกหน้าเดินเข้ามาใกล้ก็อดมองด้วยสายตาหวาดระแวงไม่ได้ พวกเขายังไม่รู้เบื้องลึกเบื้องหลังของแขกที่ไม่ได้รับเชิญ เป่าเอ๋อร์ที่นั่งอยู่บนโต๊ะยังคงดูหงุดหงิด รวบรวมรับรู้ว่าอีกฝ่ายพุ่งเข้ามาทางตนจึงขยับไปหลบอยู่หลังหย่างหยวน ทว่าด้วยความเห็นชอบของอาจารย์ หย่างหยวนก็ไม่อาจต่อต้านคัดค้านได้

เป่าเอ๋อร์ไม่ทันดินรนหลบหนี เจ้าสมุทรก็แนบนิ้วชี้ลงกลางหว่างคิ้วของทารกน้อย แสงสีฟ้ารูปร่างคล้ายเกล็ดมังกรฉายขึ้นแวบหนึ่ง สลักกลิ้งลงบนผิวหนังก่อนจางหายไป ร่างกลมป้อมพลันหงายหลังล้มตึง หย่างหยวน

รับคว่ำรับอย่างตลกอกตลกใจ

“ไม่ต้องกังวล เขาเพียงหลับไปชั่วคราวเท่านั้น อีกไม่นานก็จะรู้สึกตัวเอง”
ระหว่างที่ดึงมือกลับมา ผู้พูดกลับขมวดคิ้วกล่าวอีกคำหนึ่ง

“ข้ารู้สึกว่าคุณนี่...มีสายเลือดมังกร”

เงินเงินเหิงเบิกตากว้างอย่างตะลึงพรึงเพริด เจ้าสมุทรเห็นดังนั้น
ก็ทำได้เพียงส่ายหน้า หากแม้แต่ ‘ดวงตา’ ของอีกฝ่ายก็ยังมองไม่เห็น เขา
ยังไม่สามารถสรุปสิ่งใดได้มากไปกว่านี้เช่นกัน

ทั้งความสงสัยไว้มากมาย สุดท้ายเจ้าสมุทรก็กล่าวอำลา

ด้วยพลังเทพจะหายตัววับไปทันทีที่ย่อมทำได้ แต่เงินเงินเหิงยังคง
บอกให้หยางเซินเฟิงเดินไปส่งบิดาถึงเส้นแบ่งเขตอาคม

สองนรุษที่มีใบหน้าคล้ายคลึงกันอยู่หลายส่วน เดินห่างกันอยู่
สองก้าว ต่างฝ่ายต่างเงยบังน้ เเดินมาจนสุดทาง หยางเซินเฟิงจึงโค้งกาย
ประสาณมือกล่าว

“น้อมส่งเจ้าสมุทร”

เทพมังกรทอดมองหลังศีรษะและปากกว้างนั้น เผลอไม่ทันไรบุตร
ของเขาก็เติบโตใหญ่ขึ้นทุกทีแล้ว น่าเสียดายไม่มีโอกาสได้เห็นครั้งยังแบเบาะ
ช่วงเยาว์วัยก็ได้อยู่ร่วมกันเพียงระยะเวลาหนึ่ง เขายังคงจดจำรอยยิ้ม
ปีติยินดีของเด็กหนุ่มในบ้านหลังเล็กที่ประดับประดาด้วยอักษรมงคล
และผ้าสีแดงสดใส

“ข้าฝากท่านแม่แล้ว...ท่านพ่อ”

ไม่รู้ว่าหลังจากนี้ จะมีโอกาสได้ยินคำเรียกขานนั้นอีกหรือไม่

สิ่งที่ควรอธิบายก็ได้อธิบายไปจนหมดแล้ว ช่องทางติดต่อก็ได้
ทิ้งไว้แล้ว สิ่งที่เขาทำได้ก็คงมีเพียงเท่านี้ นอกเหนือจากนี้คงทำได้เพียง
แค่ออ...ถึงอย่างไรสิ่งที่เขามีมากที่สุดก็คือเวลา

“รักษาตัวด้วย”

หยางเซินเฟิงยกหน้าขึ้นอีกครั้งก็ไม่เห็นเงาร่างเบื้องหน้าแล้ว รับรู้
ได้ถึงไอน้ำที่โอบล้อมรอบตนเองก่อนจางหายไปสู่อากาศ เขาทอดมอง
ความว่างเปล่าด้วยแววตาสับสน

เขาไม่ได้แค้นเคือง เพียงแต่ไม่รู้ว่าควรจัดการกับความรู้สึกเหล่านี้
อย่างไร ความไม่เป็นธรรมทั้งหมดนี้ควรกล่าวโทษผู้ใด มารดาของเขา
แผ่รอมานานถึงเพียงนั้น นางจากไปอย่างสงบสุขแล้ว แต่กลับต้องจากไป
โดยที่ไม่ได้รับรู้ความจริง บิดาของเขา กลับกลับฝังความจริงไว้กับตนเอง
ตามลำพัง ทั้งหมดนี้เป็นความผิดของผู้ใด เหตุใดเรื่องราวจึงต้องลงเอย
แบบนี้

หยางเชินเฟิงเหงานหน้าขึ้นมองฟ้า นับเป็นอีกครั้งที่เขารู้สึกว่า
โชคชะตาช่างโหดร้าย

ผ่านไปหลายวัน เงินจิ้นเหิงก็ยังไม่อาจสงบความสงสัยที่ผุดขึ้นมาในใจ
ถ้อยคำที่เทพมังกรเจ้าสมุทรกล่าวไว้ยังคงวนเวียนอยู่ในหัวความคิด

“เทพองค์นั้นมีกายทิพย์เป็นดวงแก้วส่องกระจ่างสามประการ ส่องหล้า
ส่องกาย ส่องจิต ส่องหล้าคือมองเห็นทั่วทุกแห่งหนดูคั่นช่องส่องหล้า
ส่องกายคือมองเห็นร่างแท้จริงของทุกสรรพสิ่ง ส่องจิตคือมองเห็นความ
รู้สึกนึกคิดจิตใจ รวมไปถึงความทรงจำของชาตินี้และอดีตชาติ”

ส่องกาย...คือพรสวรรค์ที่ติดตัวเขามาแต่กำเนิด

ส่องหล้า...ลองย้อนนึกกลับไปแล้ว ภาพที่เฮยเส่อต่อสู้กับสัตว์-
ประหลาดในเขตแดนสี่ภพนั้นเป็นเพียงความฝัน ลางบอกเหตุ หรือเป็น
เขามองเห็นเหตุการณ์จริงกันแน่ ทิวทัศน์สถานที่ ลักษณะรูปร่างของ
สัตว์ร้าย ความจริงกับความฝันเหมือนกันไม่มีผิดเพี้ยน

ส่องจิต...เลี้ยวเวลานั้นที่บรรลูลูเซียน เรื่องราวชีวิตของผู้คนมากมาย
ผุดผ่านเข้ามาราวสายน้ำหลาก เกิด เติบโต แก่เฒ่า ตาย ทั้งหมดนั้น
เป็นเพียงนิมิตที่เกิดจากการตระหนักรู้ หรือเป็นพลังเซียนที่ดึงย้อนความ
ทรงจำ...ความทรงจำของเขาที่เคยมองเห็นความทรงจำของผู้คนเหล่านั้น

เงินจิ้นเหิงยิ่งคิดยิ่งไม่อาจสงบจิตใจ เป็นเขาคิดมากไปเองใช่หรือไม่
แต่ยิ่งคิดกลับยิ่งว่าวนลับสน ยิ่งคิดยิ่งสงสัย ยิ่งคิดยิ่งอยากพิสูจน์ให้แน่ชัด

พลังเซียนเกือบทั้งหมดของเขาถูกใช้จนึกจิตมารเอาไว้

ถ้าหากดึงบางส่วนกลับมา...จะสามารถพิสูจน์ข้อสงสัยได้หรือไม่

อันตรายนเกินไป ใจหนึ่งยับยั้ง

ทว่าเรื่องนี้สำคัญกับเขามาก ไม่ใช่เพียงเพื่อค้นหาความจริงเกี่ยวกับตนเอง แต่ยังรวมถึงปริศนาที่มาของปาเออร์ รวมถึงบุรุษผู้นั้น... เสอเสียง เขาใช่เฮยเสอหรือไม่

ครุ่นคิดลึงเลอยู่นาน สุดท้ายก็ตัดสินใจเสี่ยงสักครั้ง

“อาจารย์จะปิดด่านกักตัว ผากเจ้าดูแลศิษย์น้องทั้งหลายสักหลายวันแล้ว” ถึงอย่างไรเพื่อป้องกันเอาไว้ก่อน เงินเงินเหิงผากผั่งให้หยางเซินเฟิง ดูแลเหล่าปีศาจน้อยแทนชั่วคราว ส่วนตนเองมองหาถ้ำที่อยู่ห่างไกลจากเรือนปาไฟแต่ยังคงอยู่ใต้เขตอาคม ปิดปากถ้ำลงอาคมป้องกันไม่ให้ผู้ใดผ่านเข้าออก หลับตาลงนั่งขัดสมาธิ

“คุณชาย นี่ก็ใกล้ค่ำแล้วนะขอรับ ถ้าหากยังไม่ลงจากเขาเกรงว่าคืนนี้พวกเราต้องค้างแรมกลางป่าแล้ว” เสียวจือมองดวงตะวันที่เริ่มคล้อยลงเรื่อยๆ พลางกลืนน้ำลายอย่างหวาดหวั่น “แถวนี้มีแต่ปาไฟ ไม่น่าจะมีผู้ใดอาศัยอยู่นะขอรับ”

ทหารเซนชายยอมไม่กล่าวการค้างแรมกลางป่า ไม่ได้กลัวความเหนื่อยยากลำบาก นอนกลางดินกินกลางทรายก็เคยผ่านมาแล้ว ทว่าทิวทัศน์รอบตัวยามนี้ มองไปทางใดก็เห็นแต่ลำไฟสูงเสียดฟ้า เงาสลัวโชนนอน เสียงใบไม้หวีดหวิวราวเสียงคร่ำครวญโหยไห้

ปาไฟผีสิง

นึกถึงคำบอกเล่าเขาก็อดขนลุกไม่ได้ คราวแรกทีไปสอบถามชาวบ้านละแวกนี้ว่ารู้จักสำนักพรตที่ตั้งอยู่กลางปาไฟหรือไม่ ทุกคนล้วนมีสีหน้าแปลกประหลาด มองเขาราวกับผีหลอก บ้างก็ส่ายหน้าเป็นพัลวัน บ้างถึงกับลุกเดินหนี จนกระทั่งเสียวจือยืนสินน้ำใจล่อลวง ถึงได้มีคนยอมตอบว่า ภูเขาปาไฟแห่งนี้มีชื่อเรียกขานกันว่า ปาไฟผีสิง...

“ผู้มีวิชาจะร่างกายลึกลับบ้างก็เป็นเรื่องธรรมดา” คุณชายของเขา กลับไม่สะทกสะท้าน กล่าวเรียบเรียงไม่รู้สึกรู้สา “ถ้าหากสามารถเชิญอาจารย์เงินกลับเมืองหลวงไปพร้อมพวกเราได้ นักต้มตุ๋นข้างกายสองเต้

เหล่านั่นก็คงไม่เหลือพื้นที่ให้แสดงฝีมือแล้ว” สองเต้หลายยุคสมัยคล้ายจะเป็นเหมือนกันอยู่อย่างหนึ่ง พออายุมากเข้าก็หวังเป็นอมตะ อยากมีชีวิตยืนยาวหมื่นปี หลีกภัยเพยสบโอกาสแนะนำนักพรตเลื่องชื่อหลอมยาอายุวัฒนะให้สองเต้ ช่างชิงความโปรดปรานอีกทางหนึ่ง

“ขอรับคุณชาย” เสี่ยวจื่อคล้ายตามขานรับเป็นลูกคู่ ถึงแม้จะไม่เข้าใจอยู่บ้าง แต่ไหนแต่ไรมาก็ไม่เห็นเจ้านายของตนสนใจเข้าร่วมสนามแข่งแย่งนี้ หรือเป็นเพราะถูกตึงลงไปจึงไม่อาจหลีกเลี่ยง ถึงอย่างไรถ้าหากได้ผู้วิเศษท่านนั้นมาอยู่ฝั่งเดียวกัน ก็ถือว่าพวกเขาได้เปรียบขึ้นอีกไม่น้อย

แท้จริงนี้เป็นเพียงข้ออ้างหรือไม่...คงมีแต่เธอเสียงที่รู้อยู่แก่ใจ

ร่างสูงบนหลังม้ากวาดตามองป่าไฟ สืบหาหมาหลายวันแล้วกลับยังไม่พบก็แวว

ถึงอย่างนั้นเสี่ยวจื่อก็เข้าใจถูกอยู่เรื่องหนึ่ง เขาถูกตึงลงกระดานอย่างไม่อาจหลีกเลี่ยง อววยยค้อง ยกเขตกักดินาให้ คล้ายเพื่อเตือนให้องค์ชายทั้งสองรู้ว่าอย่าล้ำเส้นเกินไปนัก สองเต้เช่นข้ายังมีอำนาจเต็มเปี่ยมอยู่บนบัลลังก์ ยังมีองค์ชายอีกมากมาย ไซ้ว่าจำเป็นต้องเลือกหนึ่งในพวกเขา

ก็จริงอยู่ เพราะสองเต้ต้องคืบปัจจุบันเป็นนุระมากรัก หว่านเมล็ดพันธุ์ทั่วดินพิรุณพร่างพรหมทั่วฟ้า องค์ชายในรัชสมัยนี้จึงมีไม่น้อย แม้ที่เติบโตมาได้จะมีไม่มาก นึกถึงวังหลังที่กลืนกินผู้คนนั้นแล้วสายตาของเธอเสียงพลันเย็นชาลงหลายส่วน

ฮึ่ม! ม้าของพรานนำทางร้องดังลั่น พวกเขามองตามไปเห็นเส้นทางลัญจรงค์ับแคมมีลำไฟลั้ลมกลาดเคลื่อนกิดขวาง

“เกิดอะไรขึ้น” เสี่ยวจื่อร้องถาม นายพรานขมวดคิ้ว สองสามวันนี้ก็ไม่ได้มีพายุฝนแรงพอให้ต้นไฟลั้มระเนระนาดได้ องค์รักษ์สองนายที่ติดตามมาด้วยเล็งเห็นว่าผิดปกติจึงชักกระบี่ออกจากฝัก จังหวะเดียวกับที่คนกลุ่มหนึ่งกระโดดออกมา

“ทั้งขอมมีค่าเอาไว้ หรือไมก็ทั้งชีวิตไว้ที่นี่!”

โจรป่า? นุระวัยฉกรรจ์รูปร่างกำยำล่ำสัน หน้าตาหน่วยก้านมองแล้วกลับคล้ายทหารองครักษ์มากกว่า ไซ้หรือไม่เธอเสียงก็ไม่เสียเวลาเจรจา

ชักกระบี่ออกมาเปิดฉากต่อสู้ทันที

เริ่มแรกพวกเขาได้เบรียบเพราะอยู่บนหลังม้า ทว่าธนูหลายดอกกลับพุ่งออกมาจากปาลึก บักล่าตัวม้าจนมันถีบสองขาหน้าขึ้นสูงอย่างแตกตื่น เสือเสียงจับบังเหียนไว้มันจึงไม่ถูกสะบัดลงมา ทว่าพรวนนำทางกลับถูกธนูปักไหล่ พลัดร่วงกระแทกพื้น ม้าตกใจเตลิดหนีไปแล้ว

เสือเสียงตัดสินใจทะยานลงจากหลังม้า ฉวยเกาทัณฑ์ด้านหลังนายพรวนขึ้นมา เล็งสวนกลับไปทิศทางที่มีธนูปักช่มอยู่ ฟีบ! เสียงร้องโอดโอยตามด้วยเสียงลั่นตึง โล่เรียงจัดการมีธนูสี่คนจนสิ้น เหลือเพียงโจรป่าหกคน เสียวจื่อกับองครักษ์สองนายต่อสู้สองต่อหนึ่ง กินแรงอยู่บ้างแต่ไม่ถึงกับเพลี่ยงพล้ำ เสือเสียงเข้าร่วมอีกแรง ผลแพ้ชนะก็เริ่มชัดเจน โจรป่าเห็นว่าสู้ไม่ไหวก็ส่งสัญญาณพากันถอยหนี

“ไม่ต้องตาม!” เภาหลังหายลับไปในป่า เสือเสียงเรียกกรังพรรคพวกของตนไว้ ไม่รู้ว่ามีหลุมพรางใดดักรออยู่หรือไม่เขาจึงไม่คิดเสี่ยง

ท่าทางของคนกลุ่มนี้ไม่น่าใช่โจรป่าทั่วไป แต่ด้วยจำนวนคนและฝีมือลายมือเพียงเท่านี้ ถ้าบอกว่าส่งมาดักสังหารเขาก็ถือว่าประเมินความสามารถของพวกเขาต่ำเกินไปแล้ว ยังไม่รู้จุดประสงค์ที่แน่ชัด ทว่าเวลานี้ปัญหาเฉพาะหน้าคือพ้ามืดสลัวลงทุกที ม้าเตลิดหนีไป พรวนนำทางยังคงหมดสติ บาดแผลจากธนูไม่ถึงชีวิต ทว่าร่วงตกหลังม้าไม่แน่ว่ากระดูกส่วนใดอาจหักร้าว ดูท่าพวกเขาจะต้องค้างแรมกลางป่าแล้ว

“อ้ากกกกกกกก” เสียงโหยหวนดังลั่นจากปาลึก ทิศทางที่โจรเหล่านั้นหายลับไป พวกเขาพลันกระชับกระบี่ในมืออีกครั้งอย่างตึงเครียด

กลางป่าไฟมืดสลัว มีเสียงใบไม้สวบสาบ เสียงคำรามของสัตว์ร้าย เสียงต่อสู้อย่างใกล้ เสียงฝีเท้าดังใกล้เข้ามา

“ปีศาจ! ปีศาจ!” ร่างของโจรผู้หนึ่งวิ่งพุ่งออกมา แขนข้างหนึ่งขาดด้วน เลือดไหลนองดูจลวยน้ำ ไม่ทันหันพื้นก็ถูกกระซกตัวกลับไปมือใหญ่ยักษ์เต็มไปด้วยขนรุงรังคูหนึ่งบิดร่างและศีรษะนั้นขาดออกจากกัน เขี้ยวแหลมคมกัดกลางลำตัวขาดสะบั้น

ร่างของมันปรากฏให้เห็นใต้แสงจันทร์ รูปร่างคล้ายหมียักษ์มีหมา

ส่วนหัวกลับเป็นเลื้อยไคร่ง เขี้ยวลากยาวเปื้อนเลือด

หนิ! ไม่ทันแล้ว มันสังเกตเห็นพวกเขาก็อพุ่งดิ่งเข้ามา เลี้ยวจี้คอพวกตัวจนเข้าอ่นแต่ก็ยังฝืนตั้งกระปี่ต้านรับ ช่วยไม่ได้ที่เขาจะขวัญเสียมากเพียงนี้ ไม่กี่วันก่อนเพิ่งเคยเห็นปีศาจตัวเป็นๆ ครั้งแรกในชีวิต ผ่านไปไม่กี่วันก็ต้องมาเจออีกตัวหนึ่งแล้ว เมืองนี้มีปีศาจอยู่มากมายเพียงใดกันแน่!? พวกมันมาร่วมงานเลี้ยงสังสรรค์อันใดกันที่นี่!

เลี้ยวจี้คอแล้วไม่ผิด ปีศาจตนนี้ก็เป็นอีกตัวหนึ่งที่ตามกลืนป่าเออร์มา สัญชาติญาณสัตว์ป่าของมันมาถึงภูเขาป่าไผ่แห่งนี้ ทว่าป่าไผ่ผืนที่ย่อมไม่มีชาวบ้านกล้าเดินทางผ่าน มันวนเวียนอยู่หลายวัน หิวไล่กินไว้เหยื่อตกถึงห้อง วันนี้นักล่าได้กลืนเลือดโซยมาแต่ไกล อาหารมือใหญ่พากันประเคนมาถึงปาก

โฮกกกกกก! มันร้องคำรามลั่นเมื่อกระบี่เล่มหนึ่งแทงลงตรงกลางอก ทว่าผิวหนังหยาบหนาของปีศาจ กระบี่ทิ่มไปก็ไม่ต่างอันใดจากไม้จิ้มฟัน มันเอื้อมคว้ากระบี่ตามัน หักเป่าะออกเป็นสองท่อน เหวี่ยงแขนฟาดองครักษ์ผู้โชคร้ายกระเด็นไปหลายจั้ง กระอักเลือดออกมากองใหญ่

เฮ้อเสียงฆมวดคิ้วหรีตาเหียบคม ใคร่ครวญหาจุดอ่อนของคู่ต่อสู้ ผืนกลมปรารถนลงบนกระบี่ พุ่งเป้าแทงเข้าที่นัยน์ตาเสื้อ

“โฮกกกกกกกกกก!” ปีศาจร้ายคำรามลั่น เลือดไหลรินแดงฉานจากตาซ้าย มันจับปวดคลุ้มคลั่งพุ่งโจมตีไม่ยั้ง เฮ้อเสียงกระโดดหนีหลอกล่อหลบหลีก จับจิ้งหะแห่งซ้าใส่ดวงตาอีกข้าง ปีศาจตาบอดโหยหวนลั่นอย่างดั่งแด้น ตวัดทรงเล็บเกี่ยวคัตรู เฮ้อเสียงหลบเกือบไม่พ้น ได้แผลจากกลางอกเป็นทางยาว กลืนควาเลือดคละคลุ้ง มันยังตามไล่ล่ากัดไม่ปล่อย

ป่าไผ่มืดมิดมองแทบไม่เห็นทาง เฮ้อเสียงทะยานหนีรวดเร็ว เกือบพลัดร่วงตกหน้าผา เหวี่ยงตัวกลับมาทันฉิวเฉียด ปีศาจตาบอดไม่โชคดีเช่นนั้น มันเหียบพลาดลอยคว้างกลางอากาศ แต่ยังคงไม่ปล่อยวางความแค้น ตวัดทางเลื้อยลากคัตรูลงนรกไปด้วยกัน

หน้าผาสูงลิบ สองร่างยังคงต่อสู้ไม่เลิกรา ปากเลื้อยอ้ากว้างหวังกัด

สะบัดศีรษะ เชื้อเสียงอาศัยแรงโน้มถ่วง จ้วงกระบี่แทงเข้าไปในลำคอ ปักทะลุไปถึงท้ายทอย ปีศาจลื่นฤทธิ์ในที่สุด ร่างใหญ่โตร่วงกระแทกพื้นดังโครม! ผ่นดินตลบฟุ้ง

เชื้อเสียงร่วงตามลงมาโดยมีร่างนั้นเป็นเบาะรองรับ ถึงอย่างนั้นแรงกระแทกก็ทำให้เขากระเด็นกลิ้งไปไกล กระดูกทั่วร่างร้องลั่นประหวังศีรษะมันเบลอลื่นควาเลือดไหลซึมออกมาจากจมูกและปาก

เขาได้แต่นอนแผ่อยู่บนพื้นเช่นนั้นไม่อาจขยับเคลื่อนไหว มองจันทร์ทอดแสงลงผ่านกิ่งไม้ ทอดเงายาวพลัวไหว นำแปลกที่ในเวลาเป็นตายเท่ากันเช่นนี้ สิ่งที่เขานึกถึงกลับเป็นคำถามเลื่อนลอย

สำนักกลางป่าไผ่ตั้งอยู่ห่างจากที่นี่มากไหม เขาจะมีโอกาสได้พบคนผู้นั้นอีกครั้งหรือไม่

กลางอกอุ่นวาบหนึ่ง ช่วยให้เรารู้สึกสบายตัวขึ้นไม่น้อย

ยันต์คุ้มภัย...?

เขาพลันนึกถึงยันต์ที่คนผู้นั้นเคยมอบให้ แต่กลับไม่อาจขยับแม้ปลายนิ้วเพื่อสัมผัสของสิ่งนั้น

ได้สติเลือนราง ไม่แน่ใจว่าเวลาผ่านไปเนิ่นนานเพียงใด เขาคิดว่าอาการบาดเจ็บอาจสร้างภาพลวงตา หรือไม่ก็เพลอหลับแล้วเพื่อฝันไป ก่อนที่ภาพเบื้องหน้าจะดับมืดลง เขามองเห็นบุรุษในชุดขาวที่อยู่ในห้วงคิดคำนึงยอบกายลงมา ใช้ดวงตาที่เปี่ยมล้นด้วยความรู้สึกลุ่ลั่นจ้องมองเขา

ทว่ามีสิ่งหนึ่งที่ทำให้เขาต้องปรือตามองอย่างแปลกใจ

กลางหว่างคิ้วของอีกฝ่าย เหตุใดจึงวาดอักขระสีแดงแปลกตา เป็นอักขระสีแดงสดดุจโลหิตกลั่นหยดออกมา

แม่ทัพปีศาจ **เวียเลอ** ติดตามไล่ล่านักโทษกบฏมาถึงแดนมนุษย์
ทว่าปีศาจก็ต่างกลับหลบหนีไปได้ด้วยวิชาแปลงกายที่เก่งกาจ
เขาจึงต้องขอความช่วยเหลือที่มดมือชกจากนักพรตผู้หนึ่ง

เจินจิ้นเหิง รู้สึกตัวอีกครั้งก็พบว่าตนเองถูกมัดอยู่ในถ้ำกระสอบ....

เพราะพรสวรรค์โดยกำเนิดของเขาคือ 'ดวงตา'
ซึ่งสามารถ 'มองเห็นร่างแท้จริง' ของทุกสรรพสิ่ง
หลังจากได้เห็นร่างของบุรุษผู้ที่จับตัวเขาอย่างชัดเจน
เขาก็ตกใจจนเผลอเปล่งเสียงอุทาน "มังกร...ไร้ขา"

พบพานด้วยโชคชะตา ผูกพันด้วยรักนิรันดร์
'ไร้ขาแต่มีเจ้า เท่านั้นก็พอแล้ว'

หนังสือปกอ่อน

ISBN 978-616-18-4735-7

9 786161 847357

ทดลองอ่าน

Cover Design: Kasmonnath.P
Type Design: 24.kii

ราคาชุดละ 680 บาท